

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

24. ČÍSLO / XXIV. ROČNÍK

12 Kč • 0,60 €

19. ČERVNA 2016

Z obsahu:

**Pokorná modlitba
dosahuje milosrdenství**
Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 1. června 2016
- strana 2 -

**Ježíš: jediný
a nejvyšší kněz (2)**
P. François Zannini
- strana 4 -

**„Tvým posláním bude
zachraňovat duše“**
- strana 6 -

**Svatosti jako účinné
znamení Božího
milosrdenství**
P. Dr. A. Hirsch FSSP
- strana 8 -

**„...a nakonec ještě
krátkou modlitbu“**
P. Dieter Biffart FSSP
- strana 9 -

**„Kdo se modlí, nemá
strach z budoucnosti“**
- strana 11 -

Národní pouť do Krakova
Homilie Mons. Jana
Graubnera při mši
svaté v bazilice Božího
milosrdenství v Krakově-
Lagiewnikách
- strana 12 -

**Suma o darech
svatého Josefa (30)**
- strana 13 -

„Kdo se modlí, nemá strach z budoucnosti.“ (více na str. 11)

Pokorná modlitba dosahuje milosrdenství (srov. Lk 18,9-14)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci
1. června 2016 na náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Minulou středu jsme slyšeli podobenství o soudci a vdově, o nezbytnosti ustavičné modlitby. Dnes nás Ježíš dalším podobenstvím učí, jaký je správný postoj v modlitbě a prosbě o Otcovo milosrdenství, jak je třeba se modlit. Je to podobenství o farizeovi a celníkovi (srov. Lk 18,9-14).

Oba protagonisté jdou do chrámu se modlit, ale svým naprosto odlišným počináním dosáhnou opačných výsledků. Farizeus „stál“ (v. 11) a modlil se mnoha slovy. Jeho modlitba je sice děkovnou

modlitbou k Bohu, ale ve skutečnosti se honosí svými zásluhami, má pocit nadřazenosti nad „ostatními lidmi“, které označuje za „lupiče, podvodníky, cizoložníky“, jako kupříkladu „tamten celník“ (v. 11). Právě tady je však problém. Farizeus se modlí k Bohu, ale popravdě řečeno hledí sám na sebe. Modlí se k sobě a místo toho, aby měl před svým zrakem Pána, dívá se do zrcadla. Přestože se nachází v chrámu, necítí potřebu padnout na kolena před Božím majestátem, stojí, je si jistý, jako by byl pánem chrámu! Vypočítává dobré skutky, které vykonal,

je bezúhonný, dodržuje Zákon víc, než je třeba, postí se „dvakrát za týden“ a dává „desátky“ ze všeho, co vlastní. Spíše než v modlitbě libuje si farizej v dodržování předpisů. Jeho postoj a jeho slova jsou však přesto vzdáleny způsobu, jakým jedná a mluví Bůh, který má všechny lidi rád a nepohrdá hříšníky. Onen farizeus naopak pohrdá hříšníky a také na ně ukazuje. Tento farizeus, který se považuje za spravedlivého, nedbá na to nejdůležitější, totiž na přikázání lásky k Bohu a k bližnímu.

Pokračování na str. 7

Mám rád Ježíše? Pokud ano, dělám vše pro to, abych Mu byl neustále nablízkou, abych s Ním hovořil, znal jeho přání a snažil se je vyplnit, abych co nehlouběji poznal Ježíšovo Srdce, které mě tolik miluje? Jen tak se totiž může ukázat, jaká je moje láska k Ježíši, zda nejde jen o pouhá slova, ale o záležitost mého srdce. Usilovat o dokonalost této lásky je mystickým úkolem každého člověka, jehož vyvrcholením má být účast ve společenství svatých v nebi. Žel, naše lidská pýcha, jejímž otcem je satan, sama často klade překážky na přímé stezce k dosažení vytouženého cíle. Máme však snadno dostupné duchovní prostředky, které nám, pokud je hojně a správně využijeme, ulehčují onu cestu. Není třeba je připomínat (modlitba, svátosti...), ale můžeme v tomto čísle Světla na ně nahlédnout komplexně ve více myšlenkových rovinách.

Začněme u milované osoby, Ježíše, který si ve své nekonečné lásce přeje, abychom nejenom nehřešili, ale abychom sami aktivně pracovali na svém posvěcení. (str. 4-5) On chce zachránit duše všech lidí, žel, mnozí se však odmítají obrátit a otevřít se jeho lásce. Opravdový Ježíšův učedník je pak člo-

věkem modlitby a vytrvalým rozjímavým čtenářem evangelia, které uvádí do pravdy Ježíšova učení a napomáhá k získání vědomostí svatých. Úkol na každý den...

Víme z vlastní zkušenosti, jak je kolikrát nesnadné zapojit modlitbu do svého života; snad ještě když zůstane chvilka, ale vyhradit si čas a místo každý den – to je věru obtížný úkol. Velmi podnětné jsou myšlenky P. Dietera Biffarta FSSP, který se snaží ukázat cestu nám všem, jak překonat všední obtíže spojené s modlitbou. (str. 9-10) Necháme-li se aspoň trochu inspirovat, možná už nám pak nebude nepříjemná otázka: Už ses dnes modlíš?

Mimořádným způsobem se setkáváme s Ježíšem ve svátostech, jež jsou účinnými znamenímí Boží milosrdné lásky. (str. 8-9) Zvláště to je účast na mši svaté a spojení s živým Ježíšem ve svatém přijímání. Jakou sílu lze načerpat u svátostného Ježíše, nám ukazuje život a dílo ctihodné Conchity z Mexika. (str. 6-7) Její odevzdanost milovanému Ježíši je vskutku příkladná: „Řeknu, že jsem připravena nechat se uzdravit

nebeským lékařem... a od Ježíše si pokorně vyprošuji sílu a vítězství... protože Ho miluji.“ A Ježíš se jí odměňuje tím, že z ní utvoří kněžskou duši, která se obětovala ve sjednocení s Ním...

Nechat se uzdravit Ježíšem, nechat si odpustit, nechat se vyvést z temnoty hříchu či také z prostých, všedních starostí života – to je milosrdenství, které můžeme prokázat sami sobě. A je předpokladem pro to, aby Ježíšovo milosrdenství mělo v našem životě ten správný účinek. Vycházíme-li pak z modlitby, kterou nás naučil Ježíš, nemůžeme opomenout ještě jednu podstatnou věc: abychom uměli odpouštět druhým. Podle toho bude Bůh odpouštět nám. Tak o tom kázal i olomoucký arcibiskup Jan Graubner ve mši svaté při Národní pouti do Krakova. (str. 12)

Usilujme tedy po celý život o neustálé spojení s Milovaným, s Ježíšem, a prosme o pomoc Matku Boží, Panu Marii, aby nás ve své mateřské lásce vedla ke svému Synu a nutkala nás, abychom na Něho nezapomínali ani ve chvílích, kdy „nemáme čas“. Vytvořit místo ve svém srdci pro Ježíše je přece tím nejlepším projevem naší lásky k Němu.

Daniel Dehner

Božského učitele dnes nenajdeš uprostřed zástupů. Mušíš za ním do ústraní. Odebral se do samoty, aby mohl rozmlouvat se svým Otcem. Pozoruj s úctou jeho usebranost a vroucnost a uvědom si znovu, že apoštolská horlivost vyžaduje neméně horlivou modlitbu v úplné odloučenosti ode všeho, co by mohlo narušovat důvěrný rozhovor s Bohem. Chceš-li slyšet něžný Otcův hlas, všechno ostatní musí umlknout. Před každou modlitbou pros nejdříve Pána: *Nauč mě modlit se.*⁽¹⁾

Když se správně modlíš, nejenže s Pánem rozmlouváš, ale také jej poznáváš. A čím lépe jej znáš, tím důvěrnější může být váš rozhovor. Ježíš se dnes modlí i za tebe a představuje tě svému Otcí, neboť Otec mu ukládá nelehký úkol: aby se dnes představil svým přátelům tak, jak ho dosud neznají.

Jak je to důležité, poznáš z jeho otázky: *Za koho mě lidé pokládají?* Pán nepotřebuje vyzvídat, jak na tom u lidí je. Ví to sám velice dobře. Jeho otázka tě má přivést k vážnému zamyšlení, jak se ještě 2000 let po jeho příchodu stává kdysi zcela křesťanská země ke svému nejvznešenějšímu Hostu a Vykupiteli. Přízněj mu s bolestí v srdci, že je kolem tebe mnoho těch, které to ani nezajímá. Jsou jiní, kteří dnes mluví o Ježíši, ale přitom nemají na mysli toho, kterého nám *dal Otec, protože tak miloval svět*⁽²⁾. Zařadili si ho do kategorie svých různých „proroků“ a „mistrů“.

Jsou i takoví, kteří by se po době útisku chtěli opět vrátit k Bohu, ale často tak, že si ho raději sami utvářejí podle svých představ, aby v něm pak měli nástroj k naplnění svých vlastních tužeb. Mnozí dnes Boha sice neodmítají, ale chtějí mít takového, který člověku nebude nijak překážet v jeho snaze být sám sobě svrchovaným pánem a spasitelem.

Pokoušení dotvářet si Boha podle vlastního obrazu se však nevyhýbá ani zbožné duši. Využij proto dobře dnešní příležitosti poznat Božího Syna u něho samotného. Buď však přitom připraven odložit bez váhání i ty nejoblíbenější představy, pokud nebudou úplně ve shodě s tím, co nakonec uslyšíš z Pánových úst. Poslouchej tedy pozorně a s pokornou otevřeností, co Ježíš o sobě zjevuje těm, které si vyvolil, a odlož předem všechny výhrady, protože každá z nich by byla jen smutným ná-

Závažná otázka

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Vežmi svůj kříž a následuj mě!

vratem k troufalosti, třeba i nepřiznané. Jestliže by ti z Pánovy osobnosti chyběly její nejpodstatnější rysy, pak bys nebyl učedníkem Syna člověka, ale jen ctitelem svých vlastních představ a zájmů.

To, co Pána nejvýstižněji charakterizuje, se ti může zdát až příliš překvapující a zarážející, nepopulární, takřka nepřijatelné: všechno směřuje k tomu, že ani jako Syn živého Boha nebude zde na zemi patřit k těm, které svět obdivuje a vynáší. Bude naopak předmětem opovržení, posměchu, odmítání, vystavený dokonce bolestnému utrpení a potupné smrti. Teprve po tom všem až *třetího dne bude vzkříšen*. Pán přitom také nepokrytě odhaluje, **kdo** ho zavrhne a odsoudí na smrt. Jeho pokoreni bude o to větší, že to nebudou pohané a nevěřící, ale odsoudí ho sami velekněží a učitelé Zákona, nejvyšší oficiální představitelé Božího národa a toho náboženství, které Bůh zjevil Izraeli spolu se zaslíbením Mesiáše. Tak dlouho na něho čekali, a když skutečně přišel a stanul uprostřed nich, *jeho vlastní ho nepřijali*⁽³⁾. Ale právě touto svou zdánlivou prohrou Boží Syn *přemůže svět*⁽⁴⁾.

O svém strádání a ponížení, které má naplnit jeho pozemský život, nemluví Pán proto, aby si posteskl a postěžoval, nechce se dovolávat soucitu. Šimonu domluvu, jakkoliv dobře míněnou, dokonce rozhodně odmítá jako ďáblovu pokušení⁽⁵⁾! Představuje zde svůj lidský a pozemský osud ze zcela jiného důvodu: nastal totiž čas, aby si připravil ty, které si vyvolil a pozval, aby byli *s ním tam, kde je on*⁽⁶⁾. V tom, v čem se Bůh nejvíce přiblížil k člověku, má se člověk přiblížit k Bohu. Jen tak budou „křesťané“ – to znamená ti, kteří životem podle Krista zjevují Krista – předávat jeho zvěst všem těm nešťastným a zaslepeným, kteří jej stále nepoznávají. Jinak by nosili své jméno neprávem.

Na to myslí, chceš-li lépe pochopit, co od tebe Pán právem očekává, když se ti dostalo té milosti, že *jsi byl pokřtěn v Kris-*

Liturgická čtení

1. čtení – Zach 12,10-11

Toto praví Hospodin: „Na dům Davidův a na obyvatele Jeruzaléma vylijí ducha milosti a prosby o slitování, budou hledět na mne. Budou naříkat nad tím, kterého probodli, jako se naříká nad jediným synem, budou nad ním lkát, jako se lká nad prvorozeným synem. V onen den bude v Jeruzalémě veliký nářek, jako se naříká v Hadad-Rimmonu na megidské pláni.“

2. čtení – Gal 3,26-29

Vy všichni jste Boží děti skrze víru v Krista Ježíše, vy všichni, pokřtěni v Krista, oblékli jste se v Krista: už není Žid anebo Řek, už není otrok anebo člověk svobodný, už není muž anebo žena; všichni jste jeden v Kristu Ježíši.

A když patříte Kristu, jste tedy Abrahamovo potomstvo a dědici podle zaslíbení.

Evangelium – Lk 9,18-24

Když se Ježíš o samotě modlil a byli s ním jeho učedníci, otázal se jich: „Za koho mě lidé pokládají?“

Dokončení na str. 5

ta a oblékl jsi na sebe Krista. Hříchem narušené přirozenosti se ovšem nelíbí, když má právě takto následovat Pána, chtěla by si uchránit svůj falešný blahobyt. Nemůžeš však obléci nového člověka⁽⁷⁾ jinak, než když zapřeš sám sebe, a to bolí. Tento tvůj kříž, který tíží svou každodenností, máš pozvednout sám, přijmout ho za svůj, tak jak to činí on. Proč jsi tak ustrašený? Nemáš víru!⁽⁸⁾ Zažej strach láskou a důvěrou a brzy poznáš, že jeho milost je lepší než život⁽⁹⁾. Zeptej se těch, kteří mu uvěřili, a tak ho velebili ve svém životě⁽¹⁰⁾. Jejich zkušenost tě přesvědčí, že ten, kterého máš věrně následovat, je i tvůj pomocník, jehož pravice tě podpírá. Co mu odpovíš?

Bože můj, snažně tě hledám, má duše po tobě žízni jak vyprahlá, bezvodá země.⁽¹¹⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Lk 11,1; ⁽²⁾ srov. Jan 3,16;

⁽³⁾ Jan 1,11; ⁽⁴⁾ srov. Jan 16,33; ⁽⁵⁾ srov. Mt 16,23;

⁽⁶⁾ srov. Jan 17,24; ⁽⁷⁾ srov. Kol 3,10;

⁽⁸⁾ srov. Mk 4,40; ⁽⁹⁾ srov. Ž 63,4;

⁽¹⁰⁾ srov. Ž 63,5; ⁽¹¹⁾ Ž 63,2

Ježíš: jediný a nejvyšší kněz (2)

...je ideálem každého kněze

Ježíš je prostředníkem mezi Bohem a lidmi

Ježíš je jediným prostředníkem mezi Bohem a lidmi, mezi svým Otcem a lidstvem: „Nikdo nepřichází k Otci, leč skrze mne.“ (Jan 14,6)

Ve vznešeném vykonávání svého kněžství odhaluje Ježíš lidem Otce, kterého zná nejdokonaleji: „Otec mi předal všechno, a nikdo nezná Syna, leda Otec, a nikdo nezná Otce, leda Syn a ten, jemuž by to Syn chtěl zjevit.“ (Mt 11,27)

Ježíš je nejvyšší pastýř, hlava celého lidstva. Stará se o všechny ovce a žádná nemůže vejít do nebeské ohrady, aniž by přišla skrze něho: „Já jsem ta brána k ovčím. Vchází-li někdo skrze mne, bude zachráněn.“ (Jan 10,7,9)

Ježíš je cesta, která lidi vede do nebe. On je tou vědomostí, která osvěcuje inteligenci každého člověka věčnými pravdami, a on je ten věčný život, který člověku už na zemi otevírá nebe a zaručuje věčnou blaženost, protože tento věčný život je majetkem každé lidské duše. Kněžstvím, které Ježíš vykonává v době trvání církve a které nás ponořuje do věčnosti, nám dává všechny milosti, které potřebujeme, abychom byli posvěceni: „Já jsem ta cesta, pravda a život.“ (Jan 14,6)

Ve středu tohoto slova lásky nám odhaluje svoji božskou totožnost. Toto slovo lásky má člověka posilovat, když upadne do pochybností a není si zcela jistý pravdou.

Ježíš oslavuje jako nejvyšší kněz svého božského Otce

Základní poslání Ježíše, nejvyššího kněze, spočívá v tom, aby oslavoval Otce, stejně jako je úkolem každého kněze, který je Kristem posvěcen ke službě v církvi, aby oslavoval Otce. Jak krásné je toto slovo božského Velekněze v podvečer jeho života: „Oslavil jsem tě na zemi: dovedl jsem k dobrému konci dílo, které jsi mi dal, abych je vykonal.“ (Jan 17,4)

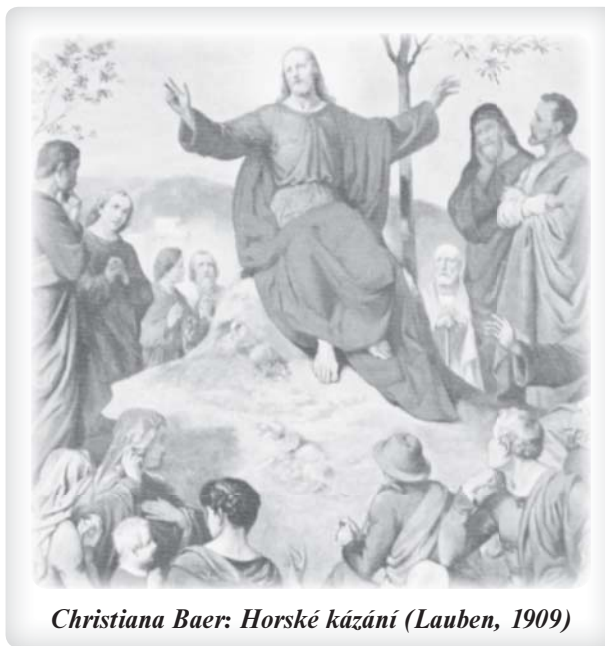
Tomuto vznešenému dílu a vpravdě kněžské službě zasvětil Ježíš celý svůj život: „Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa.“ (Jan 17,6)

Potom, co Ježíš splnil svým kněžským posláním oslavu Otce, chtěl, aby se v tomto poslání oslavy Otce pokračovalo službou kněží: „Je slávou mého Otce, když nesete mnoho ovoce a stáváte se mámi učedníky.“ (Jan 15,8)

Ježíš chce, aby jeho Otec byl oslavován každým člověkem, kterého zachránil. Způsob, jak Otce oslavovat skrze Syna, spočívá v tom, modlit se k Otci jménem Syna a opírat se přitom o zásluhy a moc jeho kněžství: „A vše, oč požádáte v mém jménu, učiním, aby byl Otec oslaven v Synovi.“ (Jan 14,13)

Ježíš je jako kněz velkým přímluvcem za lidi

Ježíš jako kněz je velkým prosebníkem lidstva. Jako velekněz budoucích dober (Žid 9,11) si vzal za úkol přednášet svému Otci neustále žádosti duší, především apoštolů a učedníků, kteří věrně následují jeho poselství a tím už patří svému Otci a už ho oslavují: „Za ně prosím..., za ty, které jsi mi dal, neboť oni jsou tvoji.“ (Jan 17,9)

Christiana Baer: Horské kázání (Lauben, 1909)

Ježíš ví o všech nebezpečích, která hrozí duším ve světě, a prosí Otce vroucně, aby je ochránil od nebezpečí a bděl nad nimi: „Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi dal mně, aby byli jedno jako my.“ (Jan 17,11)

Ježíš se modlí, aby duše nebyly uchváceny Zlým a aby byly uchráněny od hříchu ve světě, kde jim hrozí tisíc pokušení, jimž jsou vystaveny: „Neprosím tě, abys je vzal ze světa, ale abys je uchoval od Zlého.“ (Jan 17,15)

Pro Ježíše jako nejvyššího kněze nestačí, aby jenom nehřešili, ale aby aktivně pracovali na svém posvěcení. Ježíš ve svých kázáních povzbuzoval lidi, aby se přibližovali svatosti nebeského Otce: „Vy tedy buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“ (Mt 5,48) A před svým vstoupením na nebe se obrátil ke svému Otci, aby je ve ctnostech posílil a posvětil. „Posvěť je v pravdě: tvé slovo je pravda.“ (Jan 17,17)

Ježíš nevyklučuje nikoho ze své kněžské modlitby. Povolal všechny lidi k obrácení a všechny chce zachránit. Po něm mají jeho apoštolové a kněží pokračovat v jeho učení a on se už předem modlí za všechny ty, kteří budou slyšet jeho slovo a uvěřit v něho: „Neprosím pouze za ně, ale také za ty, kteří díky jejich slovu ve mne uvěřit.“ (Jan 17,20)

Autoritou svého velekněžství zakládá Ježíš svoji církev a dává jí v osobě Petrově hlavu. On věděl o útoci pekla na ni a viděl už dopředu dočasnou Petrovu zradu. Modlil se za jeho obrácení a současně se modlil za to, aby on posiloval víru křesťanského lidu tím, že bude zachovávat učení církve: „Šimone, Šimone, hle, satan si vás vyžádal, aby vás protřibil jako pšenici; ale já jsem se za tebe modlil, aby tvá víra neselhala. Ty tedy, až se obrátíš, posiluj své bratry.“ (Lk 22,31-32)

Abyste svému dílu dodal trvalou záruku a zachoval světu dobrodiní svého kněžského poslání, vymohl na svém božském Otci trvalé působení Ducha Svatého. To je završení jeho božské přímluvy ve prospěch lidstva.

Lidstvo, které si je vědomo přítomnosti božského Ducha, si může být jisto ochranou a osvětlením

jeho Ducha a jeho srdce a vnitřní silou k překonání zlého: „A já budu prosit Otce a on vám dá jiného Utěšitele, aby byl s vámi navěky.“ (Jan 14,16)

Kněz Ježíš jedná jako mistr a učitel

Základní funkce kněze spočívá v tom, že vyučuje a zvěstuje radostnou zvěst. Ježíš utvrzuje božský charakter svého velekněžství tím, že zvěstuje lidem své doby a všech časů pravdu s pravomocí, jež mu byla dána: „Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě.“ (Jan 18,37)

Ježíš je jako Mesiáš a vyslanec Otce pro své učedníky a pro všechny lidi mistrem a učitelem par excellence, protože učí pravdu, kterou je on sám: „Slovo bylo tím pravým světlem, jež osvěcuje každého člověka; přicházelo do světa... Nazýváte mě Mistrem a Pánem a říkáte to dobře, neboť jím jsem.“ (Jan 1,9; 13,13)

Ježíš je jako jediný kněz také jediným učitelem. On je ten vědoucí, protože je pravdou veškerého vědění a vši životní moudrosti. On je ten, z něhož by každý člověk měl čerpat učení, aby ho poznal: „Máte jediného Učitele, Krista.“ (Mt 23,10)

Potom, co Ježíš potvrdil svoje božství, připomíná prorocké slovo, v němž je Bůh popisován jako ten, který bude sám všem lidem dávat pokyny: „Je psáno v proročích: Všichni budou vyučeni od Boha.“ (Jan 6,45)

Ježíš, kněz navěky, je naplněn božskou vědomostí a toto zvěstuje během svého apoštolátu v Palestině: „Mluví tak, jak mě naučil Otec.“ (Jan 8,28) A je jeho přáním šířit slovo od Boha, svého Otce, které chce zvěstovat světu pro všechny časy: „Neboť jsem nemluvil sám ze sebe, ale Otec, který mě poslal, mi sám přikázal, co mám říkat a dávat poznat... Nuže, já mluvím tak, jak mi řekl Otec.“ (Jan 12,49.50)

Ježíš si je vědom, že má zvěstovat slovo Boží každému člověku v Izraeli. Prochází proto městy a vesnicemi a zvěstuje radostnou zvěst: „Pojďme jinam, do sousedních městeček, abych kázal i tam, vždyť kvůli tomu jsem vyšel.“ (Mk 1,38)

Když byl Ježíš během svého umučení obžalován před veleradou, zdůrazňoval, že každý den plní svoje poslání kazatele a jako kněz svůj úkol služebníka

slova: „Každý den jsem sedal v Chrámě a učil.“ (Mt 26,55)

Je velkým Ježíšovým přáním přinést Boží slovo všem lidem. Činí to veřejně, aby pokud možno co nejvíce lidí mělo užitek z jeho kázání a obrátilo se: „Mluvil jsem k světu veřejně, vždy jsem učil v synagoze a v Chrámě, kde se shromažďují všichni Židé, a nic jsem nemluvil potajmu.“ (Jan 18,20)

Jako učitel a kazatel Božího slova nás Ježíš učil dokonalou pravdu. Vysvětloval nám myšlenky Otce a v učení, které nám zanechal, spočívá celé zjevení: „Všechno, co jsem slyšel od svého Otce, jsem vám dal poznat.“ (Jan 15,15)

Teď je úkolem každého člověka, aby věřil a svůj rozum podřídil osvětlení vírou a sjednotil svoji vůli s vůlí Kristovou tak, jako také on byl podřízen Otci. Kdo toto činí, bude mít vhléd do Pisma svatého a hluboké poznání Ježíšovy nauky: „Chce-li někdo konat jeho vůli, pozná, zdali je mé učení od Boha, nebo zda mluvím sám ze sebe.“ (Jan 7,17)

Kdo je schopen číst evangelium průběžně a vytrvale je studovat, stane se opravdovým učedníkem Ježíše, kněze, učitele a krále. Budeme osvíceni jeho pravdou a živeni jeho učením a budeme mít vědomosti svatých. Tak pronikneme hlouběji do přikázání života a lásky, které jsou vychovateli naší svobody: „Setríváte-li v mém slově, jste opravdu mými učedníky, a poznáte pravdu a pravda vás osvobodí.“ (Jan 8,31-32)

Kněz Ježíš je vzorem všech ctností

Ježíš, nejvyšší kněz, který byl svým Otcem poslán na svět, byl zcela svatý, aby se stal původcem a příkladem každé kněžské svatosti, ale také kvůli dílu, které toto

ztělesněné Slovo mělo v Izraeli vykonat: Ježíš je ten, „jehož Otec posvětil a poslal do světa“ (Jan 10,36).

Tak mohl jednat jen Ježíš, který byl určen k tomu, aby jako kněz prožíval všechny ctnosti sám jako první, dříve než učil jiné. Svoje nepřátele vyzýval, aby na něm našli alespoň stín hřichu: „Kdo z vás mě usvědčí z hřichu?“ (Jan 8,46)

Samotný satan, který úskočným způsobem sám napadá neupřímnější svědomí, nikdy nemohl proniknout do duše svatého, nevinného a neposkvrněného Ježíše (Žid 7,26), ale pokoušel se dotírat na něho, aniž by ho mohl nějak zasáhnout: „Přichází kníže tohoto světa; nade mnou žádnou moc nemá.“ (Jan 14,30)

Ježíš je ve stálém kontaktu se svým Otcem, jehož je vyslancem a knězem. Jeho kněžské poslání spočívá v tom, aby odpovídal neustále příkazům Otce a sám plnil jeho i nejmenší vyjádření vůle: „A ten, který mě poslal, je se mnou; nenechal mě samotného, protože činím vždy to, co se jemu líbí.“ (Jan 8,29)

Ježíš, který v průběhu celého svého života byl spojen s Otcem, dosáhl jako kněz a vykonáváním svého kněžství nekonečných zásluh, které jsou určeny k tomu, aby posvětil duše, a zvláště duše kněží: „Pro ně sám sebe zasvěcují, aby byli i oni posvěceni v pravdě.“ (Jan 17,19)

Ježíš vyzývá své učedníky, aby si všímali celého jeho pozemského života, a připomíná jim, aby chodili v jeho stopách, aby se kněží stali podobnými jeho srdci a jeho svatosti, tak jako on byl příkladným a dokonalým knězem svého Otce: „Dal jsem vám totiž příklad, abyste i vy činili tak, jak jsem já učinil vám.“ (Jan 13,15)

(Pokračování)

Z Maria heute 3/2016 přeložil -mp-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Odpověděli: „Za Jana Křtitele, jini za Eliáše a jiní myslí, že vstal jeden z dávných proroků.“

Zeptal se jich: „A za koho mě pokládáte vy?“

Petr odpověděl: „Za Božího Mesiáše!“

On jim však důrazně přikázal, aby to nikomu neříkali, a dodal, že Syn člověka bude muset mnoho trpět, že bude

zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit a třetího dne že bude vzkříšen.

Všem pak řekl: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, den co den bere na sebe svůj kříž a následuje mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, ale kdo svůj život pro mě ztratí, zachrání si ho.“

„Tvým posláním bude zachraňovat duše“

*Kněžství se dá definovat třemi slovy: obět z lásky. Být obětován z lásky. Aby Bůh mohl dát světu takové kněze, začíná u matce. Jednou z nich je ctihodná **María Concepción Cabrera de Armida**, známá pod jménem **Conchita z Mexika (1862–1937)**. Na stránkách Světla jsme v minulosti otiskli několik textů o této pozoruhodné ženě. Přemýšlíme-li o kněžství, je Conchita vhodným vzorem kněžské matky, a proto se k ní vracíme prostřednictvím slovenského časopisu **Vítazstvo Srdca**.*

Tato realistická a praktická manželka a matka devíti dětí, prostá žena veselé povahy, dokázala ve svém láskyplném nasměrování na Ježíše velmi jasně ukazovat celé své rodině cestu křesťanské dokonalosti všedního dne. Jako velká mystička a zakladatelka pěti různých děl zanechala světové církvi 60 000 stran nádherných myšlenek, které jí vnukl Ježíš, a rovněž bohaté dědictví svého kněžského mateřství. „Z nebe budeš pokračovat ve své misi pro kněze,“ přislíbil Ježíš 74leté Conchitě na sklonku jejího života. Za obnovu kněžstva a „nové Letnice“ ochotně darovala Ježíši všechno, co jí bylo milé a vzácné. Sílu ke každé nové oběti z lásky, ve které se vlastně ukrývá hluboké štěstí svatých, čerpala ze svaté Eucharistie a od Panny Marie. Ji, která se vždy chtěla stát pouze „kněžskou, skrytou svatou“, může v tomto eucharisticko-mariánském smýšlení následovat každý.

Conchita prožila svoje šťastné dětství a mládí na haciendě, na velkém selském hospodářství svých hluboce věřících a dobročinných rodičů. Temperamentní a citlivá zároveň, navzdory velkému množství práce doma, měla ráda – stejně jako její sourozenci a přátelé – plavání, potápění, plavbu na kánoji a jízdu na koni. Ze všeho nejvíce však bylo toto pěkné děvče s krásnými očima okouzlené hudbou. Často hrávala na klavír a současně zvukným hlasem zpívala písně, které si sama skládala.

Od raného dětství se u Conchity projevoval působení Boží milosti. „Matka vnukla mé duši lásku k Matce Boží a ke svaté Eucharistii. Moje první svaté přijímání bylo o svátku Neposkvrněné v roce 1872, v den mých 10. narozenin... Nevzpomínám si na nic jiného než na nepopsatelnou vnitřní radost a na štěstí, že jsem měla oblečené bílé šaty. Od tohoto dne se moje láska k Eucharistii neustále zvětšovala... A když mi bylo 15, 16 let, pustili mě na mši svatou každý den. Byla jsem velmi šťastná, když jsem směla jít ke svatému přijímání! Někdy, když jsem jezdila na koni, pomalu –

slovo za slovem jsem meditovala modlitby k Nejsvětější svátosti a blahoslavené Panně. Moje dětské srdce v tom nacházelo nepopsatelnou radost.“

Conchita měla stejně ráda také plesy a radostné oslavy na otcovské haciendě, kde se vždy sešlo půl vesnice a jako žádanou tanečnici ji obletovalo často i dvacet mladých mužů.

„Oblékala jsem se pěkně a elegantně, abych se líbila,“ říkala, „ale v hloubce duše jsem prožívala velkou touhu po modlitbě... Když jsem šla spát, vzala jsem do rukou kříž... Zaplavila mě nevýslovná láska a moje srdce bylo zcela ponořeno v Ježíši. Ježíš mě přitahoval k sobě... a naplnil mě svojí blažeností. Potom tento dojem znovu zmizel a já jsem se zase vrátila ke svému životu lhostejnosti, marnivosti a ješitnosti. Ve světě lichotek a rozptýlení... jsem uslyšela vnitřní hlas, který mi říkal: »Tvoje štěstí je jinde!«“

„Prožívala jsem obrovskou prázdnotu, kterou jsem zamýšlela vyplnit svatbou. Vždy, když jsem přijala anebo navštívila Nejsvětější svátost, říkala jsem Ježíšovi: »Pane, cítím se tak neschopná tě milovat, proto se chci vdát. Dej mi mnoho dětí, aby tě milovaly víc než já.«“

Conchita byla devět let zasnoubena se svým Panchem. Často si psali a Conchita později vyprávěla: „Krášlila jsem se pro něho, šla jsem do divadla, abych ho viděla, ale i přesto jsem nezapomněla na Boha. Od prvního setkání jsem se snažila Pancha vést k Bohu, vyprávěla jsem... mu o lásce k Panně Marii a pobízela jsem ho, aby tak často, jak jen je to možné, přistupoval ke svátostem.“

Když se Conchita jako 21letá vdala, u svatební hostiny si od svého manžela vyprosila dvě věci: aby mohla denně chodit na mši svatou a aby nežárnil, protože k tomu nikdy nebude mít důvod.

„Od naší svatby až do dne své smrti mi nikdy nebránil jít každý den ke svatému přijímání. Věrně dodržel svůj slib a vzorně se postaral o děti, dokud jsem se nevrátila domů. I později, když byl už těžce nemocný, říkával: »Jen běž ke svatému přijímání.«“

U eucharistického Krista čerpala Conchita potřebnou sílu, aby dokázala být trpělivá a plná lásky vůči svému manželovi, který byl sice něžným a vstřícným manželem a pro jejich devět dětí rovněž srdečným a dobrým otcem, „ale měl mimořádně výbušný charakter, byl jako pouštní

*Ctihodná **María Concepción Cabrera de Armida** (uprostřed) se svými dětmi*

prach.“ Během několika let se k překvapení příbuzných úplně změnil. Jen Conchita znala důvod: „Bylo to dílo milosti a snad i moje osobní snaha. Často, když cítím břemeno svých povinností a jsem zavalena tisíci starostmi..., když mě spalují vášně a když sobecká láska a přecitlivělost chtějí panovat nade mnou... tehdy jdu jako zraněné zvíře k oltáři a nechám ze sebe vytéct veškerý ten jed. Řeknu, že jsem připravena nechat se uzdravit nebeským lékařem..., a od Ježíše si pokorně vyprošuji sílu a vítězství..., protože ho miluji.“

Takto rostla, vroucně a silila vzájemná láska manželů, živena svátostmi a společným životem modlitby. Conchita se svěřila svému deníku: „Láska k mému manželovi, která byla plná něžnosti, mi nikdy nebránila milovat Boha. Moje láska k manželovi byla prostá, byla zcela zahalena do mé lásky k Ježíši.“

Jelikož však jen Bůh sám dokáže zcela naplnit duši každého člověka, musela také Conchita zakusit: „I přes velkou dobrotu mého manžela jsem se stále více přibližova-

Pán Ježíš ct. Conchitě z Mexika:

„Zapomeň na všechno a především na sebe samu... Dostala jsi tu nejvyšší misi, poslání kněze... ne, abys mě držela v rukou, ale ve svém srdci.“

vala k Bohu, abych v něm hledala všechno to, co mi scházelo; protože má vnitřní prázdnota se zvětšovala navzdory mému šťastnému manželství a světskému štěstí.“

Když po více než 16 letech manželství (v roce 1901) Pancho nečekaně zemřel, 39letá vdova, „jejíž srdce tak rychle a silně přilnulo k lidem a věcem, se utíkala ke svatostánku, aby tam našla oporu a načerpala sílu. Ach, kdyby moje srdce nebylo mělo oporu! Až při slovech modlitby: »bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi« jsem pocítila sílu... a dokázala snést tuto hroznou ránu.“

Ježíš nyní definitivně svěřil Conchitě zcela nový duchovní úkol, na který ji už léta připravoval: „Tvoji misi bude zachra-

ňovat duše. Tvým vznešeným posláním na zemi je přinášet se jako oběť za moji církev, zvláště za její pastýře. Přeji si, abys byla mojí hostií... a obětovala se spolu se mnou dnem i nocí tak často, jak jen to bude možné, na všech paténách světa.“

Navenek zůstala matka Conchita u své rodiny – „uzavřená ve vnitřní svatyni své duše“, kde 35 let ve skrytosti trpěla za posvěcení kněží. Ježíš sám jí vysvětlil:

„Existují duše, které svěcením přijaly kněžské pomazání. Ale existují... stejně tak kněžské duše, které mají kněžské poslání, ačkoliv nemají ani hodnost, ani kněžské svěcení. Obětují se ve sjednocení se mnou... Tyto duše velmi pomáhají církvi duchovním způsobem.“

Conchita dobře znala každé ze svých dětí. Rozpoznala, které dítě má vlohy pro manželství a které pro úplné zasvěcení se Bohu. Dětem se snažila pomáhat v tom, aby na Boží volání dokázaly odpovědět. Její nejstarší syn Ignác se stal jezuitským knězem a dcera Conchita řeholní sestrou.

Z Vítazstvo Srdca 102/2015 přeložil -dd-

Pokorná modlitba dosahuje milosrdenství - dokončení katecheze Svatého otce ze str. 2

Nestačí se tedy ptát, *kolik* se modlíme. Musíme se tázat, *jak* se modlíme, či lépe, *jaké je naše srdce*. Je zapotřebí zkoumat je, vážít myšlenky a city a vykořenit aroganci a přetvářku. Já se však ptám: Je možné se modlit arogantně? Lze se modlit pokrytecky? Nikoli. Modlit se můžeme jediné tak, že staneme před Bohem tak, jak jsme. Nikoli jako farizeus, arogantně a pokrytecky. Všichni jsme strhávání ukvapeností denního rytmu, často se honíme za senzacemi, jsme ohromováni a zmateni. Je nezbytné učit se nacházet cestu ke svému srdci. Obnovit hodnotu důvěrnosti a ztišení, neboť tam se s námi setkává Bůh a promlouvá k nám. Jedině vyjdeme-li odtud, můžeme se setkat s druhými a mluvit s nimi. Farizeus se vydal do chrámu, je si jistý sebou, ale nevěšimne si, že ztratil cestu svého srdce.

Celník však stanul v chrámu s pokorou a kajícně: „Zůstal stát vzadu, neodvažoval se ani pozdvihnout oči k nebi, ale bil se v prsa.“ (v. 13) Jeho modlitba je velice krátká, ne jako ta farizeova: „Bože, buď milostiv mně hříšnému!“ Nic víc. Krásná modlitba. Výběrčí daní, kterým

se říkalo celníci, byli totiž považováni za nečisté, podřízené cizí nadvládě, lidé je neměli v oblibě a všeobecně byli řazení mezi „hříšníky“. Podobenství učí, že spravedlivým či hříšником se nikdo nestává svou sociální příslušností, ale způsobem, jakým se vztahuje k Bohu a jakým se vztahuje k bratřím. Gesta pokání a pár jednoduchých slov celníka dosvědčují, že si je vědom ubohosti svého postavení. Jeho modlitba jde k podstatě. Počíná si skromně, je si jistý jenom tím, že je hříšником, který potřebuje slitování. Farizeus nic neřádal, protože už všechno měl; celník však jen žadoní o milosrdenství Boží. A to je krásné: žadonit o milosrdenství Boží. Předstupuje s „prázdnými rukama“, s obnaženým srdcem a uznává, že je hříšником. Celník nám všem ukazuje nutnou podmínku obdržení Pánova odpuštění. Nakonec se právě on, tolik pohrdaný, stává vzorem opravdového věřícího.

Ježíš uzavírá toto podobenství výrokem: „Říkám vám: Celník se vrátil domů ospravedlněn, ne však farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen.“ (v. 14)

Kdo je z těch dvou více zkažený? Farizeus. Ten je vzorem zkaženosti. Předstírá modlitbu, ale dokáže se jenom naparovat před zrcadlem. Je zkažený a modlitbu předstírá. Kdo se totiž v životě považuje za spravedlivého, soudí druhé a pohrdá jimi, je zkažený a je pokrytec. Pýcha kompromituje každý dobrý skutek, vyzprazňuje modlitbu, vzdaluje od Boha i od druhých. Bůh si libuje v pokoře nikoli proto, aby nás pokořil. Pokora je spíše nezbytnou podmínkou, aby nás pozvedl, abychom zakusili milosrdenství, které zaplní naši prázdnotu. Modlitba pyšného nedojde k Božimu srdci, pokora ubožáka je však otevírá dokořán. Bůh má jednu slabost, slabost pro pokorné. Pokornému srdci Bůh zcela otevírá svoje srdce. Tuto pokoru vyjadřuje Panna Maria ve chvalozpěvu Magnificat: „Shlédl na svou nepatrnou služebnici. [...] jeho milosrdenství trvá od pokolení do pokolení k těm, kdo se ho bojí.“ (Lk 1,48.50) Kéž nám naše Matka pomáhá modlit se pokorným srdcem.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádía Vatikán*

Svátosti jako účinné znamení Božího milosrdenství

Slovo milosrdenství lze odvodit z latinského slova *miser cordia*. Na bídu (miser) svého srdce (cor) dát (dare).

Ježíš Kristus, jednorozený Syn Otce, vysvětluje v mnoha podobenstvích Boží milosrdenství. Bůh je dobrý pastýř, který se stará o každou jednotlivou ztracenou ovci a osvobozuje ji z trní jejich hříchů (Jan 10). Bůh, milosrdný Otec (Lk 15), vyhlíží své ztracené syny a dcery a vychází jim naproti. Objímá je, daruje jim nový oděv, očišťuje je od jejich viny a slaví s nimi radostnou slavnost, protože se k němu obrátili. Bůh je milosrdný samaritán, který pocestnému přepadenému lupiči (hřích) vlévá do ran olej (křest, biřmování, kněžské svěcení, pomazání nemocných) a víno (mše svatá). Zde se o něj dále stará, dokud není zdravý.

Ježíš Kristus, opravdový Bůh a opravdový člověk, uvedl všechna tato pěkná podobenství, která nám předali evangelisté, ve skutek. Uzdravuje nemocné a malomocné, vyhání demony, způsobuje podivuhodné rozmnožení chleba, zaměřuje se na hříšníky (Zacheus: Lk 19,1-10) a pomáhá jim k obrácení. Ježíš Kristus odpouští hříšníkům jejich hříchy a prokazuje svou božskou plnou moc při následném uzdravení chromého (Mk 2,1-12). Nakonec Ježíš dobrovolně přijímá své utrpení a bere na sebe svou smrt z lásky k Otci a k nám hříšným lidem, aby zástupně usmířil naše hříchy. Ježíš dává své Srdce z lásky k nám, bídným lidem, a prokazuje nám tím své milosrdenství. Tento skutek lásky nám znovu otevírá přístup k Bohu, Otci. Nezapomínejme přitom, že Bůh jako láska a dokonalost je naprosto nevinný, pokud jde o naši bídu, která je kvůli hříchům zlého ducha a lidí.

Aby jeho spásné dílo mělo trvání, sesílá nám Ježíš od Otce vycházejícího Ducha Svatého a zakládá církev. Tato církev, viditelně vedená Petrem a apoštoly, jakož i jejich následovníky, ale neviditelně vedená samým Duchem Svatým, svěřuje Ježíši svá slova a svátosti.

Stejně jako z milosrdných skutků Ježíšových, tak i podle vybavení jeho círk-

ve svátostmi lze poznat, že se Boží milosrdenství vyjadřuje v jedinečné, účinné pomoci, která také ovšem zohledňuje lidskou svobodu a trpělivě vyčkává na konec časů. Bůh je sesílá na spravedlivé i nespravedlivé (Mt 5,45). Nechává společně růst pšenici i plevel až do žně, tam nejdříve přijde oddělení a spálení plevele (Mt 13,24-30). Tato milosrdná mírnost a trpělivost Ježíšova je důvodem pro zachránění lotra na kříži (Lk 23,40-43), ale také pro naši spásu.

Ježíš nám přislíbil svou přítomnost do konce světa (Mt 28,20). Tuto blízkost prožíváme při svátostech, které nám zprostředkovávají Boží milosrdenství.

Ve křtu se stáváme znovu dětmi Otce. Trojjediný Bůh si dělá u nás příbytek (Jan 14,23) a daruje nám milost posvěcující. Tím se ruší naše oddělení od něj a my jsme osvobozeni od dědičné viny. Za tento nekonečně drahocenný dar mu vděčíme pro jeho milosrdnou lásku.

V naší obtížné každodennosti nás nechává Otec osamocené, nýbrž nám daruje svého Ducha Svatého ve svátosti biřmování. V něm se posilujeme ve vyznání Krista, našeho Pána a Boha, který nás spasil skrze své utrpení, svou smrt a zmrtevýchvstání. V biřmování jsme vyzbrojeni sedmi dary Ducha Svatého. Ten nám umožňuje lépe porozumět víře, lépe ji žít a vyznávat. Bůh nás nikdy nenechá na holičkách!

„Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo

v něho věří, nezahynul, ale měl věčný život.“ (Jan 3,16) Ježíš Kristus se obětoval jednou a provždy na kříži z lásky k Otci a k nám hříšným lidem zástupně za nás. Tato oběť na kříži se zpřítomňuje v každé mši svaté svátostně a nekrvavě na našich oltářích. Ježíš nám dává důstojnost ve svém milosrdenství, abychom na něm měli účast, a daruje se nám ve svatém přijímání.

Abychom tento duchovní pokrm mohli hodně přijímat a nejdli vlastní odsouzení (1 Kor 11,28n), zanechal Ježíš ve svém milosrdenství církvi ihned po svém zmrtevýchvstání jako velikonoční dar zpověď k odpuštění hříchů (Jan 20,22n). V nebi bude víc radosti nad jediným hříšníkem, který se dá na pokání, než nad devětadevadesáti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují (Lk 15,7). Protože jsme všichni hříšníky (1 Jan 1,8), a dokonce spravedlivý sedmkrát za den padne (Př 24,16), nemůžeme být dostatečně vděční za tuto svátost milosrdenství. Trojjediný Bůh přitom na nás působí svou velkou milostí. Přeměňuje hříšné lidi znovu na Boží děti. Nemůžeme ale tímto svatým konáním pasivně projít jako auto v myčce. Naše lítost je nezbytná. Naše hříchy nás mají mrzet z lásky k Bohu jako ztraceného syna, který uzavírá předsevzetí již více nehřešit. Tím se zříkáme hříšných vztahů a vyvarujeme se příležitosti k hříchu. Ve vši pokore klečíme jako celník v chrámě před naším Pánem a Bohem (Lk 18,9-14), který nám přislíbujeme ústy kněží své odpuštění poté, co jsme své hříchy vyznali. S pomocí milosti Boží odpustíme svým viníkům, aby Bůh i nám mohl odpustit. Sedmasedmdesátkrát máme podle slov Ježíše odpustit našim bližním (Mt 18,21n). Bůh je nám v tom příkladem a přijímá nás vždy s otevřenou náručí jako milosrdný Otec ve svaté zpovědi.

Ve velmi těžkých nemocech, při kterých se ocitneme v nebezpečí života (*Sacrosanctum Concilium*, 73), nám Bůh ve svém milosrdenství umožňuje přivolat kněze, který nám po upřímné svaté zpovědi udělí pomazání nemocných (Jak 5,14). Tím se těžce nemocní mnohem důvěrněji spojí s Kristovým utrpením, jakož jim budou i posílení a utěšení (srov. *Lumen gentium*, 11). Pokud je to Bohu milé a slouží to jeho věčné slávě, nemocní se opět uzdraví; pro svůj boj se smrtí bu-

► dou nemocní posílnění Boží milostí (KKC 1520–1523). Hříchy budou odpuštěny i bezvědomým v případě, že měli předtím odpovídající vnitřní postoj. V této krásné svátosti pomazání nemocných pokračuje Ježíš Kristus ve svém spásném konání. Při tom nestojí – jak jsme viděli – ani tak v popředí tělesné zdraví, nýbrž zdraví duše ve shodě s láskou Boží.

Aby tato podivuhodná svátost vůbec mohla být platně udělena, ustanovil náš Pán Ježíš Kristus svátost svěcení. Při poslední večeři vysvětil apoštoly na biskupy a kněze. Ti opět následovali Ježíšův příklad, aby jeho slova byla hlášána a jeho svátosti udělovány v církvi do konce světa za neustálé pomoci Ducha Svátého. Ježíš chtěl, aby svobodnou součinností slabých a hříšných lidí byla udělena jeho milost. Modleme se proto pilně za papeže, biskupy a kněze.

V řádu stvoření Bůh určil muži a ženě, aby darovali v lásce život dětem, aby si navzájem věrně pomáhali a obdělávali zemi. Toto nezrušitelné přirozené právo spojení mezi mužem a ženou (Mk 10,5–9; Gn 1,27–28 a 2,24) pozvedl Ježíš na svátost po příkladu své vlastní lásky a věrnosti církvi. Tak zahrnuje milostí manžele v jejich těžkém úkolu. V křesťanském sňatku muž a žena dosahují naplnění v řádu Božího stvoření a v jím založeném přirozeném manželství darují život dětem a vychovávají je v duchu Kristově. Přitom se budou v lásce navzájem podporovat. Bůh ve svém nekonečném milosrdenství svou pomoc nikdy neodepře.

Viděli jsme, jaké podivuhodné spásné prostředky nám Bůh daroval, především svátost smíření. Využijme tyto životní dary a po odpovídající přípravě Ho přijmeme ve svatém přijímání. Vezměme na sebe náš kříž a následujme Ježíše. Pamatujme při tom, co vše z lásky a milosrdenství pro nás do své smrti na kříži udělal a ještě pořád dělá. On, neviný, vše pro nás odčinil. Nezapomeňme Ježíši Kristu za to našimi skutky lásky k Bohu a lásky k bližnímu, jakož i modlitbami děkovat.

Modlím se k Tobě, ó můj Bože, neboť Ty jsi všemohoucí láska, a chválím Tvou milosrdnou dobrotu. Amen.

*Z Informationsblatt der Priesterbruderschaft St. Petrus 4/2016
přeložil -jn-*

„...a nakonec ještě krátkou modlitbu“

Modlitba je dýchání duše – o obtížích, které toto dýchání ve všedních dnech ztěžují

Už jste se dnes pomodlili? Ano? Nebo ne? Tak nějak mimochodem? Nebo jste si vědomě udělali čas a klid pro Boha, z jehož ruky všechno dostáváme? To poslední je správné, ale není pro každého z nás pravidlem.

Možná to znáte: Musíme udělat to a ono a nakonec se den nakloní a vás napadne, že jste se ještě nepomodlili, nepozvedli srdce ke svému Stvořiteli, spíše jste na něho zapomněli. Když by ale po vykonané práci zůstal volný čas na modlitbu, je člověk příliš unavený, aby se modlil. Snad ještě poslední povzdech k nebi... a už odpadnete a usnete.

I když bezpochyby mohou vzniknout situace, kdy se obtížně hledá čas pro modlitbu, nesmíme ztrácet ze zřetele výzvu Pána: „Modlete se v každou dobu!“ (srov. Lk 18,1) Napomenutí ke stále modlitbě nám ukazuje potřebnost modlitby, ukazuje nám, že jde o otázku přežití pro naši duši.

Tělu umíme stále dávat, co potřebuje k životu. Dýchání, pití, jídlo – plníme tyto úkoly s velkou samozřejmostí, takže se tělo vůbec nemusí snažit dávat požadavek na to, co je nutné.

U požadavků duše tomu tak často není. Vždyť ona potřebuje ke svému přežití Stvořitele, se kterým se modlitbou spojuje. Modlitba je současně dýcháním duše. Často zapomínáme na absolutní nutnost modlitby pro náš nadpřirozený život, což má za následek, že je modlitba opomíje-

ná a povrchní, dříve než upadne do zapomnění.

V takových okamžicích si má křesťan znovu uvědomit, že je vyzván uchopit se záchranného kruhu, aby nezahynul ve víru tohoto světa. Svátý Alfons poznamenává rozhodně: „Ten, kdo se modlí, bude jistě blažený. Ten, kdo se nemodlí, jistě zahyne. Všichni blažení přišli do nebe jenom skrze modlitbu. Všichni zavržení přišli do pekla jenom proto, že se nemodlili. Kdyby se naučili modlit, nepřišli by do zavržení.“ (Alfons z Liguori, *Moc modlitby*)

Bůh chce bezpochyby dát lidem věčný život, ale milost k tomu je nám dána modlitbou.

Kdo se vydá do školy modlitby, udělá tuto zkušenost: Čím více se člověk modlí, tím větší má zálibu v modlitbě. Čím méně se modlí, o to obtížnější a těžkopádnější bude modlitba.

Samozřejmě, že nestačí jenom jedno duše mnoho se modlit: „Ve svých modlitbách nebudte mnohomluvní jako pohané.“ (Mt 6,7) Modlitba není žádný maratón, který se uběhne a zůstane za námi, nýbrž setkání s Trojjediným Bohem a s obyvateli nebe.

Modlitbou dosáhneme současně přístupu k trůnu Božímu. Vědomí osobního setkání duše se svým Pánem je důležité, aby se modlitba nestala prázdným, bezmyšlenkovitým odříkáváním formulí, které chceme mít rychle za sebou, a nakonec bychom se stejně dočkali výtky: „Tento lid je při mně slovy a oslavuje mě svými ústy, ale jeho srdce je ode mne daleko.“ (Iz 29,13)

Je dobré mít stále před očima, že při modlitbě stále pozvedáme své srdce k „Hospodinu zástupů“ (Iz 6,3), před jehož slávou se třesou andělé.

Aby byla modlitba plodná, je rozhodující snaha o zbožnost: „Dříve než se

začneš modlit, připrav svou duši a nebud jako člověk, který pokouší Boha.“ (srov. Sir 18,23) To znamená: Uvědom si, že je Bůh přítomný! Být si toho vědom znamená zaujmout odpovídající vnější postoj, který podporuje pohnutí srdce.

A protože je modlitba setkáním, vyžaduje vedle ústního, mluveného modlení také tiché, uvážlivé naslouchání a pozornost k Bohu. Co bychom řekli o osobě, se kterou se potkáme, a která nás nikdy nepustí ke slovu? To platí také při modlitbě, ztišit se a nechat Boha mluvit.

K přípravě duše na setkání s Bohem je důležitá také volba vhodné doby a místa odpovídajícího zbožnosti.

Kdo si bere čas pro Boha jenom v té době, kdy už nemá nic „důležitějšího“ na práci, upadá do nebezpečí, že nebude stavět Boha ve svém životě na první místo, jak nám to ukládá první přikázání. Láska k Bohu žene člověka k tomu, aby rád přebýval u Boha a daroval mu „drahocenný“ čas, který by mohl použít také pro jiné věci. Kdo se například modlí růženec vždy jen tehdy, když na cestě autem nemůže vyřizovat nic jiného, nedosáhne nikdy hlubokého bohatství této modlitby.

Nedá se ale pochybovat o tom, že existuje v životě situace, kdy je čas úzce vymezen různými povinnostmi. Vzpomeňme si třeba na nutné úkoly matek a otců od rána do večera. V takových napjatých dobách nemá křesťan zapomínat, že je stále povolán udržovat modlitbou svoji duši při životě.

Tady pomáhá stále znovu krátce na Boha myslet a volat k němu: „Pane, požehnej moji práci!“ nebo „Sláva Otcí“, nebo pronést nějakou jinou střelnou modlitbu.

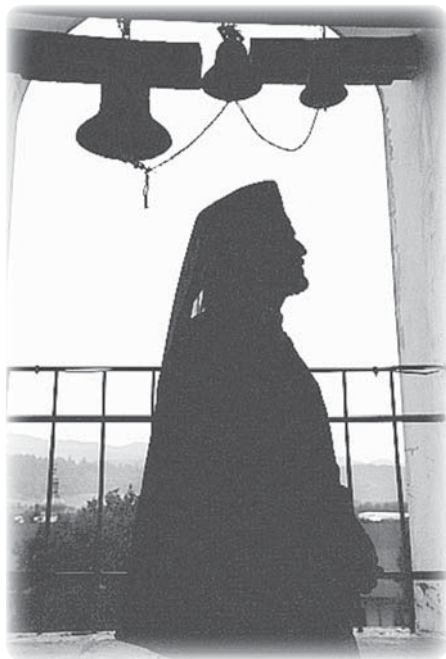
Kdo vyjádří střelnou modlitbou, že má touhu po přítomnosti Pána, zakusí, že se Bůh ve své velkodušnosti nenechá překonat: Dá nám na základě naší touhy to, co by nám daroval, kdybychom mu mohli věnovat více času.

Láska k Bohu je vynalézavá. Dá nám najít příležitosti k soustředění před tváří Boží tam, kde jiní projdou bez povšimnutí, hnání spěchem života do duchovní vyprahlosti.

Kromě volby času má význam také vyhledání vhodného místa: „Když se pak modlíš ty, odeber se do svého pokoje, zavři za sebou dveře.“ (Mt 6,6) Tímto slovem chce Pán varovat nejenom proti

stavění se na odív při modlitbě, ale také pozvat k soustředěnosti na místo, kde nebudeme moci být rozptylováni.

Kdo by se nemohl uvolnit pro modlitbu kvůli všednímu shonu, ať se řídí příkladem svaté Kateřiny Sienské. Když se v jejím rodičovském domě dověděli, že se zasvětila Bohu, odebrali jí její pokoj a za-

sypali ji úkoly, aby nemohla najít žádnou příležitost k modlitbě.

„Ten starý nepřítel, jehož přičiněním se všechno toto stalo, posílil děvče s pomocí Boží právě tam, kde si myslel, že ji zlomí. Neboť všechna tato opatření neměla na Kateřinu žádný účinek a ona si vytvořila, jak ji naučil Duch Svátý, ve svém srdci tajné místo. To nechtěla opustit kvůli žádné vnější práci. Dříve, kdy ještě měla svoji vlastní komůrku, zdržovala se částečně v ní, částečně vycházela ven. Nyní ale, když si vytvořila komůrku uvnitř, kterou jí nikdo nemohl vzít, došlo k tomu, že v ní přebývala stále.“ (Rajmund z Capuy, *Život sv. Kateřiny Sienské*)

Kdo se snaží o volbu času a místa a před modlitbou se na okamžik ztiší, aby se vědomě postavil před Boží tvář, ten si vytvoří dobrou půdu pro zbožnou modlitbu.

Co ale, když navzdory tomu jsem odváděn, moje myšlenky poletují na všechny strany, jenom ne k Bohu, nebo dokonce pociťuji znechucení modlitbou? Taková „vyprahlost“ v modlitbě může mít více příčin:

Ďábel nemá jistě žádnou radost z modlitby. Často křesťanovi modlitbu znechucuje tím, že ho v těchto svatých chvílích trápí ve snaze, že „snad se dá přece odvrátit...“ Na to odpovídáme: Neúnavně pokračovat v modlitbě! Zlému nepříteli nechceme prokazovat žádnou laskavost. Proto se musíme v takových zkouškách pokoušet a rozhodně zůstat modlitbě věrní. Často slouží vnitřní boj pokroku na cestě k Bohu. Svátá Jana Frémot de Chantal žila po mnoho let ve velké vyprahlosti. Vytrvale se modlila dále a Bůh odměnil její věrnost věncem vítězství.

Protože zkoušky v modlitbě mají modlicímu se pomoci, aby se jeho láska k Bohu pročistila. Nemáme hledat v modlitbě útěchu, ale hledat Boha útěchy. Kdo se modlí, protože se cítí dobře, hledá nakonec sám sebe a nikoliv Pána. „Láska nespočívá v rozkošných pocitech zbožnosti, ale v rozhodnosti vůle líbit se ve všem Bohu.“ (Svatý Tomáš Akvinský)

Láska k Bohu roste v časech pročišťování, tehdy, když nic necítíme, ale přesto se vytrvale modlíme, tehdy se projevuje pravost naší lásky k Bohu.

Když jsme v modlitbě nedobrovolně roztržiti, není to žádný hřích. Pokračujeme tedy v modlitbě, neopakujeme ji, ale předávejme naše slabé modlitby do rukou Matky Boží, která svojí přímluvou může zdokonalit, co naše slabost nedokáže.

Obtíže při modlitbě mohou být nadějí k tomu, abychom se pokořili, místo toho, abychom si mysleli, že se můžeme vlastní silou postavit před Boha, jak se o tom mluví v podobenství: „Farizeus stál a sám pro sebe se taktó modlil: »Bože můj, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé, vyřiduši, nespravedliví, cizoložníci nebo také jako tenhle celník...« Celník stál opodál,... bil se v prsa a říkal: »Bože můj, smiluj se nade mnou, hříšníkem!« Říkám vám: on odešel domů ospravedlněný, ten druhý nikoli.“ (Lk 18,11-14)

Využívejme tedy času na zemi k intenzivní a vědomé modlitbě, která se snaží vytvořit si prostředí pro zbožnost. Abychom nepocítovali modlitbu jako dodatečné břemeno ke všedním dnům, ale spíše odpověď na pozvání Pána: „Přijďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a prohýbáte pod břemenem, a já vám ulehčím.“ (Mt 11,28)

Z VISION 2000 - 3/2016 přeložil -mp-

„Kdo se modlí, nemá strach z budoucnosti“

Tato povzbudivá slova tvoří součást poselství mariánského zjevení, ke kterému došlo 12. dubna 1947 nedaleko trapistického opatství Tre Fontane v Římě. Teprve letos na jaře však bylo publikováno plné znění tohoto poselství spolu s životopisem jeho omilostněného příjemce jménem Bruno Cornacchiola. Jeho vydání notně zahýbalo knižním trhem, a stalo se dokonce tématem nejsledovanějšího diskusního pořadu (*Porta a porta*) prvního programu italské veřejnoprávní televize. Důvodem tohoto zájmu je obsah poselství, které může vzbuzovat posvátnou bázeň, protože předpovídá věci, které – jak se zdá – nabývají na srozumitelnosti právě v této době.

Kniha s názvem *Vizionář (Il veggente. Il segreto delle Tre Fontane*, Salani, 2016, 236 stran), opatřená doslovem kardinála Jose Saraiva Martinse, emeritního prefekta Kongregace pro svatořečení, je dílem italského novináře Saveria Gaety, šéfredaktora nejčtenějšího katolického periodika *Famiglia Cristiana*. Autor měl k dispozici veškerou historickou dokumentaci, poselství, která jsou uložena v archivech Kongregace pro nauku víry, osobní zápisky a deníky vizionáře od roku 1936 až do jeho smrti. Na pravdu Boží byl Bruno Cornacchiola povolán roku 2001 krátce před událostmi 11. září, o nichž měl jakousi předtuchu, kterou kromě tušení mnoha jiných historických událostí znamenal ve svém deníku.

Tento rodilý Říman prošel neuvěřitelnými životními peripetemi: Na svět přišel roku 1913, prožil tristní dětství v nepředstavitelně materiální a duchovní bídě; roku 1936 se oženil, ale z odporu k církvi přijal katolický sňatek – s dovolením faráře – pouze v sakristii; vzápětí vstoupil do italské komunistické strany, která jej vyslala bojovat do Španělska, ale v oddílech generála Franka jako vyzvědače; po návratu roku 1940 přestoupil k adventistům, k čemuž donutil i manželku, začal pořádat protikatolické přednášky před římskými kostely a předsevzal si, že zabije papeže, za tím účelem si koupil dýku. Tu pak po svém obrácení osobně daroval papeži Piu XII.

Přišel rok 1947, Bruno Cornacchiola byl otcem tří dětí, kterým bylo 4, 7 a 11 let. V sobotu 12. dubna 1947 se spolu s nimi vydal do eukalyptového lesíka nedaleko trapistického opatství Tre Fontane, aby si tam připravoval přednášku proti Neposkvrněnému početí Panny Marie. To, co tam prožil, líčí v rozhovoru, který byl poprvé promítnut televizi RAI letos na jaře. Stručně řečeno, nejprve jedno z dětí a postupně i ostatní dvě spatřily výjev, po kterém se nezmohly než na strnulé opakování slov úžasu: „Krásná Paní!“ Nakonec ji spatřil také jejich otec, dostal milost obrácení a přijal obsáhlé poselství, které znal nazpaměť po zbytek života. Tento okamžik kompletně změnil život jeho i celé rodiny, která se vrátila ke katolické víře.

Bruno Cornacchiola byl několikrát přijat papežem Piem XII., který věrohodnost mariánského poselství okamžitě přijal, a dokonce dovolil Cornacchiolovi, aby poselství šířil. Vizionář založil katechetické společenství (SACRI) a do konce života vedle svého zaměstnání řídil tramvaje, kterým se živil až do svého důchodu, stihl pronést v Itálii a v zahraničí více než pět tisíc přednášek. Ukázkou jeho výřečnosti je jeho odpověď na otázku předsedy vyšetřující církevní komise římského vikariátu z června roku 1947. Ten se zeptal, zda vizionář nikdy neuvažoval o tom, že se mu mohl zjevit ďábel? Cornacchiola poněkud konsternovaným monsignorům odpověděl: „Hm. Pokud ten, kdo se mi zjevil, aby mi pověděl, že se mám vrátit do katolické církve, je ďábel, pak asi sám konvertoval a církev už není potřeba, peklo je zavřené, boj mezi Kristem a Satanem skončil. Potom ani vy už nemusíte sloužit, můžete to tady zavřít a odejít. Pokud však ďábel nekonvertoval a poslal mne za vámi, znamená to, že jste s ním zajedno, a já jsem na tom byl lépe předtím, když jsem byl mimo.“ (*Il Veggente*, str. 55) Římský vikariát dal krátce poté povolení, aby na místě mariánského zjevení byla postavena kaple, které dal Jan Pavel II. roku 1997 titul *Santa Maria del Terzo Millenio*.

Nyní tedy konečně něco z obsahu poselství, které od Panny Zjevení, jak se „Krásná Paní“ sama definovala, přijal Bruno Cornacchiola: „Celá církev zaku-

si strašlivou zkoušku, aby byla očištěna od hniloby, která pronikla mezi její služebníky, zvláště žebравé řády: zkoušku mravní a zkoušku duchovní. V čase určeném nebeskými knihami se kněží i laici ocitnou v nebezpečném zlomovém bodě zbloudilého světa, který rozpoutá všemožné útoky: falešné ideologie, falešné teologie. Bude znesvěcena Eucharistie a přestane se věřit ve skutečnou přítomnost mého Syna.“ (*tamt.*, str. 81–82) „Lidstvo zbloudilo, protože už nemá, kdo by je upřímně vedl ve spravedlnosti. Slyšte! Vy však takového máte, vždycy poslouchejte Otce v papeži, a máte Krista ve svatém, ryzím, bezúhonném, věrném a živoucím knězi a útěchu Duha Svatého ve svatých a ryzích svátostech v církvi svatých.“ (*tamt.*, str. 82) A na jiném místě: „Nadejdou dny bolesti a smutku. Od východu přijde mocný lid, vzdálený od Boha, a rozpoutá hrozný útok, rozbije vše svaté i posvátné, až mu to bude dovoleno. Buďte jednotní v bázni: lásce a víře, abyste zářili svatostí jako nebeské hvězdy. Modlete se hodně a najdete úlevu. Buďte silní ve Skále, konejte pokání z čiré lásky, v poslušnosti strážci nebeského dvora na zemi (papeži – pozn. autora), abyste proměnili hříšné tělo, z hříchu na svatost.“ (*tamt.*, str. 83) A ještě dále: „Svět vstoupí do další války, ještě nelitostnější než ty předchozí; nejvíce bude zasažena věčná Skála (Řím – pozn. autora), aby se stala útočištěm svatých vyvolených Bohem a žijících na jeho trůně lásky.“ (*tamt.*, str. 84) A dále: „Svatost Otce (miněn opět papež – pozn. autora) vládnoucí na božském trůnu lásky bude trpět až k smrti, krátce, něčím, co se stane během jeho vlády. Po něm přijde vládnout ještě několik dalších: ten poslední, světec, bude milovat svoje nepřátele zjevně, vytvoří jednotu lásky a spatří vítězství Beránka.“ (*tamt.*, str. 85)

Tolik jen na ukázkou – několik nesouvislých úryvků z poselství Panny Zjevení od Tre Fontane, umožňujících lépe vnímat úvodní zásadní radu: „Kdo se modlí, nemá strach z budoucnosti.“

Milan Glaser

Z www.radiovaticana.cz, 29. 5. 2016

(Redakčně upraveno)

Národní pouť do Krakova

Homilie, která zazněla 28. května 2016 při mši svaté v bazilice Božího milosrdenství v Krakově-Lagiewnikách

Připutovali jsme do místa mimořádně spojeného s Božím milosrdenstvím, na něž nás upozornil papež František, který vidí mimořádný význam milosrdenství pro dnešní dobu, která vidí, že bez milosrdenství nemá moc naděje. Ale ono nejde jen o velké věci světa. I my se někdy dostáváme do slepé uličky. Jsme soustředěni na spravedlnost, které není možné dosáhnout. Chceme napravit křivdy, vrátit události zpět, ale nejde to. Někdo nás urazí. Jsme zablokováni a naše vztahy pomalu umírají, dokonce i rodiny se rozpadají. Protože nevidíme řešení, kapitulujeme, utíkáme. Někdy si až naivně myslíme, že stačí zavřít oči a dělat, že nevidíme, nebo odejít do jiného města či na jiné pracoviště, nebo dokonce založit jinou rodinu. Nic z toho nemusí pomoci.

Pomoci může klidná úvaha. Co je spravedlnost? Papež Benedikt říká: *Spravedlnost je nejnížší mírou lásky, zatímco láska je plnou mírou spravedlnosti.*⁽¹⁾ Požadavek spravedlnosti musíme prakticky překračovat milující a milosrdnou náklonností k druhému. Kvůli přežití našich vztahů i celé společnosti může být nutné odpustit i těžká provinění proti spravedlnosti a opět se smířit. Odpuštění, smíření a milosrdenství i v bezvýchodné situaci nabízí východisko a novou budoucnost, protože způsobuje něco samo o sobě nemožného, když promíjí, co je z hlediska spravedlnosti nepromínutelné.⁽²⁾

Jak si to představit? Bůh to dělá při každé zpovědi, když odpouští hříchy, které jsou bez výjimky jeho urážkou. Hřích, který odpustí, přestane existovat. Jestli ten hřích postavil bariéru pro dobré vztahy a komunikaci, odpuštěním přestává hřích existovat a bariéra padá. Odpuštění dává možnost odblokovat a uzdravit i naše vztahy. Dává možnost, ale na nás záleží, jestli ji opravdu využijeme. Odpuštěním je zrušena příčina blokace, ale k uzdravení vztahu je třeba odpuštění skutečně při-

jmout, uvěřit mu a začít komunikovat, začít vytvářet vztah lásky, která se o druhého zajímá, naslouchá mu, chce jeho dobro a je ochotná se pro druhého angažovat.

Je možné, že i po odpuštěném hříchu zůstane hluboké zranění, zvláště když šlo o zranění citů. Uzdravení těžkého zranění vyžaduje čas, trpělivost a účinnou léčbu. Podobně, jako zlomená ruka potřebuje po odložení sádry trpělivé rozcvičování. To předpokládá pevnou vůli, vytrvalost a ochotu začínat stále a stále znovu. Jako u rozcvičování těla pomůže dobrý fyzioterapeut, tak na cestě duchovního uzdravování může pomoci doprovázení duchovního vůdce. Vrať-li se duchovní bolest i po čase a přes velké úsilí, není třeba se zneklidňovat, ale je třeba to vydržet tak jako ozývání se staré zlomeniny i po letech při obyčejné změně počasí.

Často se stává, že rozum chce odpustit, ale city to nezvládají. Pocit hněvu či uraženosti se vrací. Tady je rozhodující krok vůle. Odpouštím, protože chci odpustit, chci milovat i toho, kdo mě urazil. Prvním krokem je přát mu dobro, dokázat se za něj modlit. Před časem byl na internetu novinářský rozhovor s pronásledovanými křesťany, kteří byli vyhnáni Islámským státem z Mosulu a žijí v utečeneckém táboře. Dojala mě desetiletá dívka, která na otázku, co přeje pronásledovatelům, odpověděla: „Aby poznali Pána Ježíše.“

Jestli i po uváženém odpuštění se vrací pocit hněvu, nelásky, uraženosti, je třeba si opakovat: Já jsem odpustil, pro mne to už neexistuje. Na ujištění sebe se za toho člověka znovu pomodlit a být klidný. Nevracet se v myšlenkách k tomu, co jsme odpuštěním zrušili. Velmi vděčně vzpomínám na svou maminku. Kdysi jí někdo ublížil. Když jsme se na to ptali, nikdy nám to nechtěla vyprávět. Jen řekla: „To jsem už dávno odpustila, to už pro mne neexistuje. Bůh mi taky nepřipomíná všechny hříchy,

kteří mi odpustil. Kdybych si to stále připomínala, ubližovala bych sama sobě. Odpuštění přináší svobodu.“

Odpouštění patří mezi skutky duchovního milosrdenství. Kdykoliv konáme skutek lásky, necháváme v sobě působit Boha, přinášíme ho lidem a dáváme jim možnost setkat se s ním. V takovém světě mají dobré skutky nesmírný význam.

Odpouštění urážek má úžasnou moc postavit hráz zlu, zastavit lavinu hříchu, která často rozpoutá řetězec pomsty. Odpouštění je síla, která křísí k novému životu a vlévá naději. Odpuštění je základním rysem křesťanské kultury, je nejzřetelnějším výrazem milosrdné lásky a barometrem věrohodnosti naší víry. Odpuštění je třeba žít nejen ve velkých věcech, ale i v denních maličkostech. Při odpuštění není třeba se ptát, jestli si to dotyčný zaslouží. Odpuštění je vždycky nezasloužený dar, který obohacuje především toho, kdo odpouští, protože osvobozuje a přináší pokoj. Hlavním a naprosto dostatečným důvodem pro odpuštění je, že Bůh odpustil nám.

Lavinu milosrdenství spustil Kristus svou obětí na Kalvárii. Pak obdaroval odpuštěním mne. Na odpuštění od Boha i církve bychom všichni měli odpovědět odpuštěním všem, kteří se nějak provinili proti nám. Spustit uzdravující lavinu odpuštění! Rok milosrdenství nás zve, abychom ukončili staré spory, odpustili staré křivdy a smířili se se všemi.

Odpouštět druhým je podmínkou pro získání odpuštění pro sebe. Při každé modlitbě Otče náš říkáme: „Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme...“ Kdybychom neodpouštěli, pak bychom vlastně prosili o to, aby ani nám Bůh neodpustil, protože po něm chceme, aby to dělal tak jako my.

Smíření, odpuštění je důležité i pro naše zdraví. Dobré a pravidelné prožívání svátosti smíření je pravou studnou duchovního zdraví. Tam začíná duchovní uzdravování. Přijmout odpuštění hříchů znamená *hmataelně se dotýkat milosrdenství*,⁽³⁾ znamená to přijmout Ducha Svatého, který je *odpuštěním hříchů*.

Poznámky:

⁽¹⁾ Benedikt XVI., *Caritas in veritate*, 6.

⁽²⁾ W. Kasper, *Milosrdenství*, str. 178.

⁽³⁾ František, *Misericordiae vultus*, 17.

Suma o darech svatého Josefa (30)

DRUHÁ ČÁST

Kapitola III: Dar věku svatého Josefa v čase jeho zasnoubení s blahoslavenou Pannou Marií (Dokončení)

[I. Isolani v úvodní části této kapitoly své *Sumy* nejprve předložil určité argumenty pro to, že sv. Josef byl v době svého zasnoubení s Pannou Marií mladý, a pak opačné argumenty pro to, že byl starý. Pak uvedl tři předpoklady pro vyřešení této otázky a první důvody ve prospěch Josefova středního věku. Nyní ještě předkládá další důvody pro tento střední věk a nakonec odpovídá na úvodní argumenty:]

Taktéž mužný věk odpovídal věku svatě Panny, aby totiž její manžel byl muž. Pán natolik miloval Mariinu cudnost, že dal přednost tomu, aby někteří pochybovali o jeho panenském zrození, než aby pochybovali o nejpočestnější cudnosti jeho Matky: Josef byl tudíž tehdy muž.

Mimoto, ona cesta do Egypta, tamější pobývání po sedm let, návrat odtamtud domů a práce, které podstupoval při vychovávání Spasitele a péči o panenskou Matku, dokazují, že jeho věk byl nejpravděpodobněji mužný.

Kromě toho, co myslíš, že by řekli Egyptané, kdyby viděli krásného mladíka, jak přivádí pannu takového majestátu, zvláště když egyptský lid vždy s velkou nenávisí pronásledoval židy? Aby byl totiž nejsvětější Panně zajištěn klid a ona mohla s nejvyšší radostí a úctou vychovávat božské Dítě, byl jí od Boha dán muž onoho věku, který by Egyptany spíše nutil k úctě než k pohrdání. Takový je však mužný věk. Mladého by pronásledovali zlými slovy a starci by se posmívali. Byl proto zvolen vhodný věk: střední věk, kterým je věk mužný. Ani se v této záležitosti nemáme stále utíkat k tomu, co by mohl učinit Bůh nebo blažení andělé, kteří se zcela zvláštní péčí pomáhali Spa-

siteli. Neboť, jak praví sv. Tomáš v třetí knize své *Sumy proti pohanům*, kap. 90: „Všechno to, co koná Bůh, koná z řádu božské prozřetelnosti. V prozřetelnosti je dvoji, vymyšlení řádu a jeho vykonání. Vykonávání pak toho, co se týká lidí, se děje skrze osvětlení anděly a vnější jednání lidí. Není tudíž třeba se utíkat k zázrakům, leč v krajních případech.“

Tak můžeme odpovědět na první argument:⁽¹⁾ Kdybychom smysl uvedeného tvrzení měli brát přesně, následovalo by, že svatý Josef by měl být chlapec, neboť svatá Panna byla tehdy takřka dívka. Má se proto chápat to, aby snoubenec byl souvěký snoubence, se špetkou soli,⁽²⁾ když se totiž vzhledem, věkem, přátelstvím a podle názoru lidí scházejí: věkem ne stejným podle počtu let, nýbrž podle hlavní způsobnosti, jak tomu bylo v tomto nejsvětějším manželství. Přidej, že každému svědčí to, co přikazuje Bůh obecným nebo zvláštním příkázáním. A toto manželství bylo ustaveno z Božího příkazu.

Na druhý argument⁽³⁾ je třeba odpovědět, že souhlasíme s prvním důsledkem, avšak kvůli výše uvedeným důvodům popíráme druhý důsledek.

Na třetí argument⁽⁴⁾ je třeba říci, že třebaže mladický věk je silnější pro práci, mužný věk je plný a trvalejší a již dosáhl zdraví na způsob habitu, který se získává na základě obtížnějších pohybů. Proto se slušelo, aby svatý Josef byl mužného věku, neboť musel po mnoho let snášet velká utrpení.

Na čtvrtý argument⁽⁵⁾ je třeba říci, že svatý Josef byl mladý kvetoucím věkem, a ne malý počtem let. Dále říkám, že ten smysl je mystický, který, jak praví sv. Augustin a sv. Tomáš, nedává důkazům účinnost. Nakonec říkám, že uvedený příklad o Josefovi a svatě Panně platí jen vzhledem k jejich společnému přebývání, které tam prorok předpovídá. Pro všechny příklady je totiž dostatečné, aby se verifikovaly vzhledem k něčemu. Není jejich cílem, aby se verifikovaly vzhledem ke všemu.

K opačným argumentům⁽⁶⁾ říkám, že mužný věk, protože je středním mezi mladým a stářím, má účast na podmínkách a označeních obojího krajního věku. Tak svatý Josef mohl být nazýván jak starým, tak mladým. Byl totiž starým ve srovnání se svatou Pannou, která byla dívkou, sice božského, avšak skromného vzhledu. Oproti tomu Josef byl tehdy vousatý a úctyhodného zjevu. Mohl být také nazván mladým, a to pro svou krásu, zdraví, sílu a stálou práci. Tak tedy mají být úctyhodně zastávány výroky zmiňovaných slavných mužů.⁽⁷⁾

(Pokračování)

Z latinského originálu
„*Summa de donis Sancti Joseph*“
(*Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887*)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

- (1) Je vhodné, aby snoubenec odpovídal svým věkem snoubence. Avšak svatá Panna byla tehdy mladšího věku. Je proto věrohodné, že také Josef byl tehdy mladý.
- (2) Známé latinské úsloví „se špetkou soli“ (*cum grano salis*), že totiž něco nemáme brát doslova a zcela vážně, nýbrž s určitou volností a lehkostí. [pozn. překl.]
- (3) Svatá Panna se vdala, aby se skrylo tajemství Božího Syna a ten aby byl následně považován lidmi za Josefova syna. Josef měl být tudíž alespoň takového věku, který by byl vhodný k zplodění. Takovým však v žádném případě není stařecký věk. Byl tedy mladý.
- (4) Josef byl vyvolen Bohem v takovém věku, v němž by mohl sloužit nejsvětější Panně a Kristu dítěti, jít do vzdálených krajů a tam vlastní prací a vlastním důvtípem zajišťovat pro sebe a svatou Pannu obživu a ostatní nezbytné věci. Něčemu takovému by však odpovídal mladý věk, a ne stařecký. Proto byl Josef tehdy mladý.
- (5) Glosa vykládá Izaiáš 62,5: „jinoch se snoubí s pannou“, praví: to jest Josef s Marií. Tuto Glosu pak následují téměř všichni vykladači Pisma svatého. Svatý Josef byl tedy mladý.
- (6) Je církevním zvykem zobrazovat svatého Josefa jako starce. A zdá se, že takovýto zvyk dospěl až k nám od starých otců. To je potvrzeno tím, že nemálo církevních učitelů nazývalo Josefa starým. Svatý Josef byl tudíž starý.
- (7) Totiž sv. Vincence Ferrerského a sv. Alberta Velikého, jmenovaných v druhém protiargumentu. [pozn. překl.]

Pondělí 20. 6. 2016

6:05 V pohorách po horách (23. díl): Žákova hora a Devět skal – Žďárské vrchy 6:15 Ztracená ovečka 6:40 Milovat až do zabudnutí 7:30 Přejeme si... 7:50 UNITED Report (6. díl): Rozhodnutí 8:15 Skryté poklady: Olga 8:45 Bělorusko – Květ mezi trny [P] 9:15 Harfa Noemova: Adam Plachetka v Ostravě, 2. část 9:40 Plavební stupeň Přelouč 10:00 Ich bin: Já jsem 11:00 Poodří – mokřady mezinárodního významu České republiky 11:40 Kudrnáč Hermie 11:45 Bible pro nejmenší: Satan pokouší Ježíše 11:50 Sedmihlásky (38. díl): Za Nivniců na vysokém kopci 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:45 Ut intelligam corde – Porozumět srdcem 13:05 Sekvoj na Dostavniku 2012: Folková pohlednice z Mohelnického dostavniku 2012 13:40 Řím, hlavní město víry (4. díl): Katolická reforma – Plačící Panna Maria a Solidární Itálie 14:05 Misionáři chudých 14:20 V souvislostech (147. díl) 14:40 Noční univerzita: Prof. Pavel Kalina, CSc. – Řím – věčné město [P] 16:00 Chléb náš vezdejší 16:10 Můj Bůh a Walter: Více světla než stínu 16:35 Až na konec světa 17:35 Zvečené šupolím 17:55 Zachraňme kostely (10. díl): Kostel sv. Vavřince v Tasnovicích 18:15 Ars Vaticana (17. díl) 18:25 Sedmihlásky (38. díl): Za Nivniců na vysokém kopci 18:30 Bible pro nejmenší: Ježíš miluje děti 18:35 Hermie soutěží 18:45 Vezmi a čti: Červen 2016 [P] 19:00 Vatican magazine (868. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 19:30 Přejeme si... 20:00 Dům ze skla? (10. díl) [L] 21:00 ARTBITR – Kulturní magazín (20. díl) 21:10 Terra Santa News: 15. 6. 2016 21:30 Kostel na předměstí 21:40 Na východ od Říma 22:00 Noční univerzita: prof. Tomáš Halík, Th.D. – Návrat náboženství a střet civilizací 23:30 Vatican magazine (868. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 0:05 Kulatý stůl: 140 let salesiánských spolupracovníků 1:35 Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 21. 6. 2016

6:05 Cesta k andělům (86. díl): Jáchym Jaroslav Šimek OPraem. – premonstrát a opat želivského kláštera 6:55 V souvislostech (147. díl) 7:15 Pod lampou 9:15 UNITED Report (6. díl): Rozhodnutí 9:45 Děkujeme Vám! 11:15 Muzikanti, hrajte 11:45 Bible pro nejmenší: Ježíš miluje děti 11:50 Sedmihlásky (38. díl): Za Nivniců na vysokém kopci 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Post Scriptum: Záznam homílie P. Pavla Marka [P] 12:15 Ars Vaticana (17. díl) 12:25 Noční univerzita: prof. Tomáš Halík, Th.D. – Návrat náboženství a střet civilizací 14:00 V pohorách po horách (23. díl): Žákova hora a Devět skal – Žďárské vrchy 14:15 Kulatý stůl: 140 let salesiánských spolupracovníků 15:50 Přejeme si... 16:10 Skanzen Zubrnice 16:30 Naše Prémontře 17:30 Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži 17:45 BET LECHEM – vnitřní domov (23. díl): Jana Sieberová – domácí hospicová péče 18:00 Noeland (41. díl) 18:30 Bible pro nejmenší: Ztracená ovečka 18:35 Sedmihlásky (38. díl): Za Nivniců na vysokém kopci 18:40 Animované biblické příběhy: Mesiáš přichází 19:10 Ut intelligam corde – Porozumět srdcem 19:30 Zpravodajské Noeviny: 21. 6. 2016 [P] 20:00 Buon giorno s Františkem [L] 21:05 Milosrdenství a svatost: Vělička [P] 21:20 Zpravodajské Noeviny: 21. 6. 2016 21:40 Řeckokatolický magazín [P] 22:00 Post Scriptum: Záznam homílie P. Pavla Marka 22:10 Můj Bůh a Walter: Více světla než stínu 22:35 Vatican magazine (868. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:05 Přejeme si... 23:25 Kouzlo štípských varhan 23:40 Terra Santa News: 15. 6. 2016 0:05 Sakartvelo: Země pod Kavkazem 0:55 Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 22. 6. 2016

6:05 Zpravodajské Noeviny: 21. 6. 2016 6:25 Noční univerzita: Prof. Pavel Kalina, CSc. – Řím – věčné město 7:45 Vatican magazine (868. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 8:15 Kostel na předměstí 8:25 Missio magazín: Květen 2016 9:25 Ars Vaticana (17. díl) 9:40 Přímý přenos generální audience papeže [L] 10:55 Misie slovenských salesiánů v Belgii 11:45 Sedmihlásky (38. díl): Za Nivniců na vysokém kopci 11:50 Bible pro nejmenší: Ztracená ovečka 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Zpravodajské Noeviny: 21. 6. 2016 13:10 UNITED Report (6. díl): Rozhodnutí 13:40 Hlubinami vesmíru: S doc. Lubošem

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Perkem, 2. díl 14:25 Zachraňme kostely (10. díl): Kostel sv. Vavřince v Tasnovicích 14:45 ARTBITR – Kulturní magazín (20. díl) 14:55 Dát smysl života 15:10 Být s naším lidem 15:30 Na druhý pohled, 9. díl 17:00 Můj Bůh a Walter: Svátosti 17:20 Cvrlikání (46. díl): Václav Fajfr & Acustrio 18:30 Bible pro nejmenší: Josefův plášť 18:40 Sedmihlásky (38. díl): Za Nivniců na vysokém kopci 18:45 O starých Starých Hamrech 19:30 Terra Santa News: 22. 6. 2016 [P] 20:00 Adorace [L] 21:05 Léta letí k andělům (66. díl): Václav Hampl – emeritní rektor UK 21:25 Noční univerzita: Pavel Raus – Život mimo internet [P] 22:20 Řím, hlavní město víry (4. díl): Katolická reforma – Plačící Panna Maria a Solidární Itálie 22:45 Generální audience Svatého otce 23:15 Chléb náš vezdejší 23:30 Sedm výprav Josefa Vágnera (7. díl): Sen safari se naplňuje 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 23. 6. 2016

6:05 Léta letí k andělům (66. díl): Václav Hampl – emeritní rektor UK 6:25 Řeckokatolický magazín 6:40 Hrdinové víry (10. díl): Křesťanský politik Jaroslav Cuhra 7:45 Milosrdenství a svatost: Vělička 8:05 Outdoor Films s Janem Štovičkem (49. díl): Napříč Afrikou 9:35 Terra Santa News: 22. 6. 2016 10:00 Kulatý stůl: 140 let salesiánských spolupracovníků 11:30 Vezmi a čti: Červen 2016 11:45 Bible pro nejmenší: Josefův plášť 11:50 Sedmihlásky (38. díl): Za Nivniců na vysokém kopci 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Post Scriptum: Záznam homílie P. Karla Rechtenberga 12:15 Děkujeme Vám! 13:50 Generální audience Svatého otce 14:20 Muzikanti, hrajte 14:50 Bělorusko – Květ mezi trny 15:25 Noeland (41. díl) 16:00 Harfa Noemova: Adam Plachetka v Ostravě, 2. část 16:25 Zpravodajské Noeviny: 21. 6. 2016 16:50 V pohorách po horách (23. díl): Žákova hora a Devět skal – Žďárské vrchy 17:00 Mezi pražci (49. díl): Červen 2016 17:45 Ars Vaticana (18. díl) 18:00 Animované biblické příběhy: Mesiáš přichází 18:30 Bible pro nejmenší: Josef otrokem 18:35 Sedmihlásky (38. díl): Za Nivniců na vysokém kopci 18:40 Cesta k andělům (86. díl): Jáchym Jaroslav Šimek OPraem. – premonstrát a opat želivského kláštera 19:30 Zpravodajské Noeviny: 23. 6. 2016 [P] 20:00 U VÁS aneb Festivalové kukátko (8. díl) [P] 21:05 Putování po evropských klášteřech: Redemptorist z Wittem 21:15 Zpravodajské Noeviny: 23. 6. 2016 22:00 Pod lampou [P] 0:05 Vatican magazine (868. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 0:35 Můj Bůh a Walter: Svátosti 0:50 Zpravodajské Noeviny: 23. 6. 2016 1:10 Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 24. 6. 2016

6:05 Zpravodajské Noeviny: 23. 6. 2016 6:25 Kostel na předměstí 6:35 Léta letí k andělům (66. díl): Václav Hampl – emeritní rektor UK 7:00 Hlubinami vesmíru: S doc. Lubošem Perkem, 2. díl 7:40 Pěšák Boží 8:30 Ars Vaticana (18. díl) 8:40 Chléb náš vezdejší 8:50 Zachraňme kostely (10. díl): Kostel sv. Vavřince v Tasnovicích 9:10 Noční univerzita: Pavel Raus – Život mimo internet 10:05 ARTBITR – Kulturní magazín (20. díl) 10:15 Dům ze skla? (10. díl) 11:15 Řím, hlavní město víry (4. díl): Katolická reforma – Plačící Panna Maria a Solidární Itálie 11:45 Bible pro nejmenší: Josef otrokem 11:50 Sedmihlásky (38. díl): Za Nivniců na vysokém kopci 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:55 Papež František v Arménii: Uvítací ceremoniál na letišti v Jerevanu [L] 13:35 Papež František v Arménii: Návštěva apoštolské katedrály v Ečmiadzinu [L] 14:20 Vezmi a čti: Červen 2016 14:35 Sekvoj na Dostavniku 2012: Folková pohlednice z Mohelnického dostavniku 2012 15:05 Zpravodajské

Noeviny: 23. 6. 2016 15:25 Historie sklářství v Karolince 15:50 Příběhy odvahy a víry: Můj Ararat (11. díl): Ať je požehnan navěky! 16:20 Papež František v Arménii: Setkání s občanskými autoritami a diplomaty v prezidentském paláci [L] 17:35 Buon giorno s Františkem 18:40 Bible pro nejmenší: Josef sytí Egyptany 18:45 Sedmihlásky (38. díl): Za Nivniců na vysokém kopci 18:50 Cesta k andělům (86. díl): Jáchym Jaroslav Šimek OPraem. – premonstrát a opat želivského kláštera 19:40 Putování po evropských klášteřech: Redemptorist z Wittem 20:15 V pohorách po horách (23. díl): Žákova hora a Devět skal – Žďárské vrchy 20:30 MFF Strážnice 2016: Slavnostní zahájení MFF a Pozvánka na festival [L] 22:05 Plnou parou do srdce Beskyd 22:40 Bělorusko – Květ mezi trny 23:10 Obdarování – Otec Radek 23:30 Kulatý stůl (189. díl): Milosrdenství 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 25. 6. 2016

6:05 Příběhy odvahy a víry: Můj Ararat (11. díl): Ať je požehnan navěky! 6:40 Papež František v Arménii: Návštěva památníku arménské genocidy [L] 7:35 Sedmihlásky (38. díl): Za Nivniců na vysokém kopci 7:40 Noeland (41. díl) 8:10 Hermie soutěží 8:20 Animované biblické příběhy: Mesiáš přichází 8:55 Papež František v Arménii: Mše svatá z náměstí v Gyumri [L] 10:55 Zachraňme kostely (10. díl): Kostel sv. Vavřince v Tasnovicích 11:15 Můj Bůh a Walter: Svátosti 11:30 UNITED Report (6. díl): Rozhodnutí 12:00 Angelus Domini [P] 12:05 Pod lampou 14:05 Zpravodajské Noeviny: 23. 6. 2016 14:30 MFF Strážnice 2016: Finále soutěže o nejlepšího tanečníka slováckého verbučku [L] 17:35 Karelina – jeden den 17:45 Řeckokatolický magazín 18:00 Řím, hlavní město víry (5. díl): Současnost – Duch Svatý a Boží Milosrdenství [P] 18:30 Bible pro nejmenší: Josef sytí Egyptany 18:35 Sedmihlásky (38. díl): Za Nivniců na vysokém kopci 18:40 Sekvoj na Dostavniku 2012: Folková pohlednice z Mohelnického dostavniku 2012 19:10 Milosrdenství a svatost: Vělička 19:30 V souvislostech (147. díl) [P] 19:55 V pohorách po horách (24. díl): Kunětická hora – Polabí 20:10 MFF Strážnice 2016: Předání Cen České národopisné společnosti za rok 2015 [L] 20:30 MFF Strážnice 2016: Už jsme tam! [L] 22:05 Outdoor Films s Alfrédem Krzemieňem (50. díl): Fotograf přírodních krás [P] 23:35 Terra Santa News: 22. 6. 2016 0:00 Noční univerzita: Prof. Pavel Kalina, CSc. – Řím – věčné město 1:15 Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 26. 6. 2016

6:15 Ars Vaticana (18. díl) 6:25 U VÁS aneb Festivalové kukátko (8. díl) 7:25 Vezmi a čti: Červen 2016 7:40 Ars Vaticana (18. díl) 7:55 Papež František v Arménii: Božská liturgie z Arménské apoštolské katedrály v Ečmiadzinu [L] 10:00 Papež František v Arménii: Studio František [L] 11:30 Papež František v Arménii: Ekumenické setkání a modlitba za mír v Jerevanu [P] 12:40 V souvislostech (147. díl) 13:00 Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News 13:45 ARTBITR – Kulturní magazín (20. díl) 14:00 MFF Strážnice 2016: Z krajiny za obzorem [L] 15:10 Obdarování – Otec Radek 15:30 MFF Strážnice 2016: Z blízka i z daleka [L] 16:30 MFF Strážnice 2016: Slavnostní ukončení MFF [L] 17:05 Se salesiány na jihu Madagaskaru: ANKILILOAKA 17:25 Muzikanti, hrajte [P] 17:55 Sedmihlásky (39. díl): Zahrajte mi, muziganti! 18:00 Cirkus Noeland (30. díl): Roberto, Kekulín a dvojník [P] 18:30 Animované biblické příběhy: Beránek Boží [P] 19:05 UNITED Report (7. díl): Růst [P] 19:30 Přejeme si... [P] 20:00 Papež František v Arménii: Studio František [L] 20:30 Papež František v Arménii: Setkání s delegáty Arménské apošt. církve a dobrodinci [P] 20:50 Papež František v Arménii: Podepsání společné deklarace v apoštolském paláci v Ečmiadzinu [P] 21:00 Papež František v Arménii: Studio František [L] 21:15 Papež František v Arménii: Návštěva kláštera Khor Virap [P] 21:50 Papež František v Arménii: Studio František [L] 22:25 Milosrdenství a svatost: Vělička 22:45 V souvislostech (147. díl) 23:05 Můj Bůh a Walter: Svátosti 23:20 Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News 0:05 Outdoor Films s Alfrédem Krzemieňem (50. díl): Fotograf přírodních krás 1:35 Noční repríza dopoledních pořadů.

Kardinál Sarah: Vrátit centrální místo v liturgii Bohu

Eucharistie se musí opět stát centrem našeho života a Bůh centrem liturgie – zdůrazňuje kardinál Robert Sarah, prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti. V rozhovoru pro týdeník *Famille chrétienne* konstatuje, že dnešní liturgie jsou bohužel často jakýmsi představením. Kněz už neslouží Kristovu oběť, ale vede setkání mezi přáteli. Když si vymyslíme vlastní, kreativní liturgie, hrozí nám, že upadneme do kultu čistě lidské povahy, odpovídajícímu našim touhám a aktuální módě a věřící se tak postupně oddálí od toho, co je pramenem života – říká kardinál Sarah. Eucharistie – dodává – je pro křesťana otázkou života či smrti. Pokud se totiž v centru liturgie nachází člověk, také církev se stane pouze lidskou organizací, která bude mondénní, jak často varuje papež František. Pokud naopak stojí v centru Bůh, církev získává na životnosti – ujišťuje prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti.

Podle kardinála Saraha je dnes potřeba vykonat na poli liturgie určité obrácení. Je k tomu potřeba reflexe, formace a návratu ke koncilním textům. Kardinál Sarah navrhuje,

abychom obrácení vnímali doslovně. Je potřeba angažovat do něho i naše tělo, aby vyjadřovalo zaměření liturgie k Bohu. K tomu může nejlépe sloužit obrácení celého shromáždění věřících a kněze jediným směrem. Nejde totiž o to, zda kněz stojí k věřícím zády či čelem, nýbrž o to, aby se všichni obraceli společně ve směru apsidy, která symbolizuje Východ, totiž Boha.

Kardinál Sarah zdůrazňuje, že takto sloužená liturgie je ve shodě s literou a duchem koncilu. „Jako prefekt Kongregace pro bohoslužbu chci připomenout, že sloužení liturgie *ad orientem* je dovolené v rubrikách misálu, které precizují, kdy se má celebrant obracet směrem k lidu. Není tedy potřeba žádných povolení k tomu, aby se liturgie sloužila směrem k Bohu,“ řekl kardinál Sarah. Připomněl, že už v minulém roce oficiálně vybidl kněze a věřící, aby se alespoň při některých částech liturgie, jako je akt pokání, Gloria nebo eucharistická modlitba, všichni společně obraceli k východu.

Zdroj: www.radiovaticana.cz, 28. 5. 2016

Liturgická čtení

Neděle 19. 6. – 12. neděle

v mezidobí

1. čt.: Zach 12,10-11

Ž 63(62),2.3-4.5-6.8-9

Odp.: 2b (*Má duše po tobě žízni, Pane, můj Bože!*)

2. čt.: Gal 3,26-29

Ev.: Lk 9,18-24

Pondělí 20. 6. – ferie

1. čt.: 2 Král 17,5-8.13-15a.18

Ž 60(59),3.4-5.13-14

Odp.: 7b (*Pomoz, Bože, svou pravici a vyslyš nás!*)

Ev.: Mt 7,1-5

Úterý 21. 6. – památka sv. Aloise Gonzagy

1. čt.: 2 Král 19,9b-11.14-21.31-35a.36

Ž 48(47),2-3a.3b-4.10-11

Odp.: srov. 9d (*Bůh dává věčné trvání svému městu.*)

Ev.: Mt 7,6.12-14

Středa 22. 6. – nezávazná památka sv. Paulína Nolánského nebo sv. Jana Fishera a Tomáše Mora

1. čt.: 2 Král 22,8-13; 23,1-3

Ž 119(118),33.34.35.36.37.40

Odp.: 33a (*Ukaž mi, Hospodine, cestu svých příkazů.*)

Ev.: Mt 7,15-20

Čtvrtek 23. 6. – ferie

1. čt.: 2 Král 24,8-17

Ž 79(78),1-2.3-5.8.9

Odp.: 9bc (*Pro slávu svého jména, Bože, vysvobod nás!*)

Ev.: Mt 7,21-29

večer:

1. čt.: Jer 1,4-10

Ž 71(70),1-2.3-4a.5-6ab.15ab+17

Odp.: 6b (*Od klína mé matky byls mým ochráncem.*)

2. čt.: 1 Petr 1,8-12

Ev.: Lk 1,5-17

Pátek 24. 6. – slavnost Narození sv. Jana Křtitele

1. čt.: Iz 49,1-6

Ž 139(138),1-3.13-14ab.14c-15

Odp.: 14a (*Chválím tě, že jsem vznikl tak podivuhodně.*)

2. čt.: Sk 13,22-26

Ev.: Lk 1,57-66.80

Sobota 25. 6. – nezávazná sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Pláč 2,2.10-14.18-19

Ž 74(73),1-2.3-4.5-7.20-21

Odp.: 19b (*Nezapomínej natrvalo na život svých chudých!*)

Ev.: Mt 8,5-17

BREVIÁŘ PRO LAIKY

18. – 25. ČERVNA 2016

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 19. 6.		PO 20. 6.		ÚT 21. 6.		ST 22. 6.		ČT 23. 6.		PÁ 24. 6.		SO 25. 6.	
Antifona	1136	1262	1150	1278	1754	1975	1181	1311	1197	1329	1396	1570	1666	1883
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	784	883	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1136	1263	1151	1279	1755	1975	1182	1312	1198	1330	1396	1570	1666	1883
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1198	1330	1397	1570	1229	1364
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	1199	1331	813	914	1229	1364
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1155	1283	1756	1977	1186	1317	1201	1334	1397	1571	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	701	791	1155	1284	1780	2001	1186	1317	1202	1334	1397	1571	1669	1886
Prosby	1140	1268	1155	1284	1757	1977	1186	1317	1202	1334	1398	1571	1655	1886
Závěrečná modlitba	701	791	1156	1284	1392	1565	1393	1566	1202	1335	1398	1572	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1203	1335	1264	1402	1233	1369
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1398	1572	1234	1369
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1265	1403	1234	1370
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1206	1338	1399	1572	1236	1372
Závěrečná modlitba	701	791	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1206	1339	1398	1572	1236	1372
Nešpory:														
	SO 18. 6.													
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1160	1290	1760	1981	1192	1323	1394	1567	1400	907
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1395	1568	1400	908
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1751	1971	1761	908
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1164	1294	1763	1983	1196	1327	1395	1568	1400	911
Ant. ke kant. P. M.	701	791	701	791	1164	1294	1780	2001	1196	1328	1395	1569	1401	792
Prosby	1135	1261	1149	1277	1165	1294	1764	1984	1196	1328	1395	1569	1401	911
Záv. modlitba	701	791	701	791	1165	1295	1392	1565	1393	1566	1396	1569	1398	792
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1238	1374	1242	1379

NOVINKA MCM s. r. o.

SPIRITUALITA CHRÁMOVÉHO SBORU

Sr. Elisabeth Halbmannaová • Z němčiny přeložil ing. Miroslav Polepil • Úvod biskup Josef Hrdlička

Jsmo povoláni ve sborovém zpěvu zvěstovat Boží slovo, tvořit společenství církve a posilovat víru. Tyto rozměry chrámového sborového zpěvu sr. Elisabeth Halbmannaová rozvíjí v zamyšleních založených na souznění života a umělecké tvorby s Písmem svatým.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A6, 48 stran, 45 Kč

PRO DĚTI A RODINY • DUCHOVNÍ ŽIVOT

POP RVÉ U JEŽÍŠOVA STOLU • POKRAČOVÁNÍ VELKÉ CESTY

Text Sophie de Mullenheim • Ilustrace Émilie Vanvolsem • Přeložila Kristýna Krásová • Odborná konzultace Centrum pro katechezi Olomouc

Dárková knížka k prvnímu svatému přijímání. Stručně a přehledně shrnuje mešní liturgii a svátost smíření. Je doplněna malými katechezemi a svědectvími ze života svatých (Tarsicius, Terezie z Lisieux...). Dále obsahuje základní modlitby a další modlitební a biblické texty. V knížce je prostor pro vlepění fotografie, dopsání jmen kmotrů a dalších údajů.

Paulínky • Váz., 145x145 mm, křídový papír, 64 stran, 165 Kč

SKUTKY MILOSRDENSTVÍ • JAK NA NĚ?

Sestavili katecheti ze skupiny „il sicomoro“ • Text Silvia Vecchini • Ilustrace Antonio Vincenti • Odborná konzultace ThLic. Mgr. Lenka Jeřábková, Th.D., a Mgr. David Žofák

Tato publikace nabízí mnoho možností, jak ji využít při práci s dětmi. Jsou v ní informace o jednotlivých skutcích milosrdenství i s konkrétními úkoly a zamyšleními. Nejenže se děti s jednotlivými skutky více seznámí, ale uvědomí si také potřebu jejich konání v každodenním životě. Lze ji používat jako zdroj materiálu pro katecheze ve skupinách dětí mladšího školního věku (8–11 let), nebo z ní čerpat podněty pro zamyšlení při nedělních bohoslužbách s dětmi. Knižka najde rovněž bohaté využití v rodinách, zvláště při společné četbě a úvahách.

Paulínky • Brož., 135x209 mm, 64 stran, 99 Kč

OBRÁCENÍ SRDCE

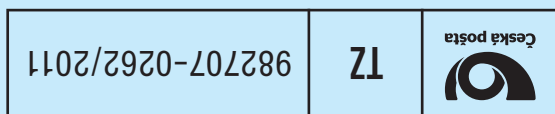
Irma Zaleski • Z angličtiny přeložil Štěpán Sirovátka • Odpovědná redaktorka Lucie Mašátová

Obrácení je v pohledu autorky této knížky základním povoláním křesťanů. Je to každodenní zápas v lidském srdci, boj o to odvracet se od sebe samých a učit se milovat. Většina lidí nedokáže zpravidla milovat tak, jak nám přikázal Kristus. Člověk často v lásce selhává, a proto se jí potřebuje stále učit. Významnou školou lásky je pokání. Spolu s autorkou pak může čtenář této knížky nacházet každodenní cestu pokání, jež vede k obrácení srdce, k němuž člověka volá evangelium.

Karmelitánské nakladatelství Brož., 102x165 mm, 84 stran, 99 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz
Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spol. s r. o. Vydává Matice cyrilometodějská, spol. s r. o. Olomouc. Redakce: Sěteředaktor Mgr. Daniel Děhner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I.; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz); objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky.knih: e-mail: svetlo@maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrační značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádáme nezveřejnění příspěvků nevracíme.